

P. KRIZOSTOM:

Dobri Pastir.

(Za drugo nedeljo po Veliki noči.)

Izgubila se je ovčica
in žalostno meketala v temó.
Nihče ni čul njenega tožnega klica.

V puščavo je sirota zašla,
v gosto trnje se je zapletla.
Kdo jo bo rešil iz gorja?

Pa je šel dobri Pastir za njo
in jo klical in vabil,
govoril je na srce tako ljubo.

Čula ga je in vesela zameketala:
„Samo, da si prišel, moj Gospod;
večna ti bodi hvala!“

In dobri Pastir je obstal;
sklonil se je nad siroto
in jo iz trnja nežno pobral.

Zadel jo je na ramo vesel,
pobožal jo po mehki volni
in ž njo domov odhitel.

Doma jo je v lastni Krvi opral
in svoje presveto Telo
ji je v hrano dal.

„Gospod! ne bom se ti več izgubila.
Zvesta ti bom vse dni ostala
in ti v ljubezni služila!“

Sveti Francišek, ljubitelj uboštv.

(Nadaljevanje.)

Frančišek je uboštv. tudi zato tako izredno ljubil in skrajno ubožno živel, ker je bil uverjen, da je ubožnost duša treh evangeljskih svetov in redovnih obljud. Čudovita prikazen ga je v tem naziranju le še bolj utrdila. Nekega dne je šel iz Rieti v Sijeno. Pa so ga kar iznenada srečale tri siromašne žene. Enako velike, iste starosti in podobnega obraza. Ni jih bilo mogoče razločiti. Ko se jim je svetnik približal, so se mu vse tri prespoštljivo priklonile ter ga pozdravile: „Dobro došla, gospa siromaščina!“ Neizrečeno veliko veselje je Franciška napolnilo. Kako bi ga tudi ne? Saj je bil pozdrav namenjen njegovi preljubljeni gospe siromaščini, ki se je v njem tako nenavadno odražala. Nato je prikaz izginil. Bonaventura je pa Franciškovemu gledanju dodal te-le besede: „Tri žene so poočile oblikovitost evangeljske popolnosti, čistosti, pokorščine in uboštv. V božjem možu Francišku so skrajno istolično blestele. Če tudi mu je v izredno čast, da si je odliko uboštv. kar najbolj odbral.“

Tudi evangeljski apostolat je v Francišku vtrjeval ljubezen do uboštv. Ubožnim apostolom je Gospod poveril izpreobračanje sveta. „Grede pa oznanjajte: Približalo se je nebeško kraljestvo. Bolnike ozdravljajte, mrtve obujajte, gobave očiščujte, hude duhove izganjajte. Zastonj ste prejeli, zastonj dajajte. Ne jemljite si ne zlata ne srebra ne bakra v svoje pasove, ne torbe ne dveh sukenj ne obuval ne palice. Zakaj delavec je vreden svoje hrane.“ (Mat. 10, 7—10.) Besede, ki je z njimi Kristus razposlal apostole, so bile za franciškanski apostolat odločivne. Božja previdnost je tako uravnala, da je bilo to najprej jasno Francišku (24. febr. 1209.); kmalu nato tudi njegovim učencem. Redovni ustanovitelj je sebi prebrano Gospodovo besedo vse življenje smatral za pravo božjo objavo. To je zadostovalo, da je izbral gospo siromaščino za vedno in nerazdružljivo tovarišico svojega apostolskega delovanja.

Potrebe in težnje takratnega časa so Francišku isto svetovale. Denar in bogastvo, to je bilo geslo dvanajstega in nastajajočega trinajstega stoletja. Sicer so križarske vojske budile v mnogih srcih ljubezen do siromašnega Odrešenikovega življenja. So pa tudi zapad seznanjale z lahkomiselnostjo in zakladi Male Azije, Sirije in Egipta. Vse to je budilo do sedaj neznano lakomnost po imetju in nasladah. Le žal, da je na tem strašnem zlu obolela tudi duhovščina. Velik del klera se ni brigal za dušno blaginjo vernikov. Udajal se je pohujšljivim igram in lenobi, ali pa se je ukvarjal z dobičkanosnimi posli in spotakljivim zaslužkom. Inocenc III. je leta 1200. duhovnikom cele narbonske pokrajine očital sledeče grozne zablode: „Vsi, od najvišjih do najnižjih, so se udinjali lakomnosti, se pogajajo za darili, so pristopni za podkupovanja, da odevajo za vsak dar brezbožnega človeka, poštenemu pa ugrabijo pravico.“ Prelati so večidel razkošno živeli, odevali so se v sijajno obleko, vzdrževali so številno dvorništv. ter prihajali na vizitacije s tako obilnim spremstvom, da so morali župniki, ako so hoteli vsled tega nastale dolgove poplačati, pogosto prodajati cerkveno opravo.

Redni dohodki nikakor niso zadoščali, da bi zadovoljevali potratnost in lakomnost klera. Zato je vse vprek seglo po žalostnem pomočku — simoniji. Od Gregorija VII. (1073.) do Inocenca III. je povsod na telesu Cerkve zevala le-ta najstrašnejša rana. Vse mogoče so škofje

zamislili, da bi iz podrejenih duhovnikov izsilili denar. Nižji kler se je pa za to kaj čudno odškodil; kopicil si je cerkvene službe, ki so ž njimi trajno zvezani dohodki, udal se je dedinolovstvu, za izvrševanje svoje duhovniške službe pa je zahteval nečedne in pohujšljive nagrade. Umevno, da se je rimska Cerkev vsemu temu uprla milo in strogo; žal, da ni mogla popolnoma uspeti. Še Inocenc III. toži, da njegovi goreči predniki simonistične kuge niso mogli ne ozdraviti, ne izžgati. Neizbežna posledica vsega tega je bila, da so svetni duhovniki pa tudi redovniki izgubili vsak upliv na priprosto ljudstvo. Le-to je koprnelo po pridigarjih uboštva; veselo se je oklenilo slehernega, ki se je hotel pomeriti z lakomnim klerom.

V zadnjih desetletjih 12. stoletja so krivoverski ubožci v Franciji, Italiji in Nemčiji omenjeno borbo tudi res vodili. Valdenzi so s svojimi pristaši učili, kako posnemati siromašno življenje in delovanje apostolov. Tako so hoteli v kleru in lajkih obnoviti evangelij. V teženju za svojim vzorom se pa niso podredili cerkveni gosposki. Nasprotno! Uprli so se ji; sramotili in grdili so jo. In kaj so dosegli? Vernike so grozno oškodovali. Proticerkveni apostolat je tudi nje same pokopal.

Vse drugače sv. Frančišek. Prepustil se je vodstvu Cerkve; izročil se je njenemu varstvu. Ves cerkven je živel siromašno in oznanjal uboštvo. Le tako ga je ubožnost najuspešnejše podpirala v njegovem pravem evangeljskem apostolatu. Porosila je krščanstvo s kar najobilnejšim blagoslovom. Njegovemu lastnemu redu je pa postala neusehljiv studenec vedno sveže ljudske ljubezni. Zato je svetnik svojo plemenito gospo siromaščino bolj cenil, kakor vse drugo. Dobrote ji je vračal s prelepo hvaležno ljubeznijo.

Se tretjega razloga ne smemo prezreti. Frančišek je ljubil uboštvo, ker mu je tako velevalo njegovo pravo evangeljsko Kristusovo viteštvo. Le s tega vidika moremo izčrpno pojasniti svetnikovo mistično in prelepo ljubezen do neveste siromaščine. Kakor je bil Kristus Frančiškov najvišji gospod, tako je bila ubožnost izvoljena gospa njegovega srca.

Frančišek je svoje življenje smatral za viteštvo. Viteštva si pa ni bilo mogoče misliti brez ljubezni do žene. Seveda, čutno ljubovanje krščanskemu vitezu ni pristovalo. Tako solzavo igračkanje je prepustil somišljenikom poganskih vitezov; zase je odbral vojskovanje, v kaferem je zmagoval ali umiral za vladarja in državo. Vendar pa je bilo lastno krščanskemu viteštvu, da je ženi s čisto ljubeznijo dvorilo. Pri viteških bojnih igrah se je vitez poklonil svoji gospe ter je prejel iz njene roke znamenje zahvale. V boju in stiski ga je osrčeval spomin na njegovo miljenico. Nevesto in ženo je ljubil neomadeževano in sramežljivo, pošteno in čisto, toda zvesto, močno in nežno. Končno je bila pa itak vsa viteška ljubezen do žene usmerjena v vzor oduhovljene ženskosti, v prečisto Mater-Devico, ki nam je rodila Odrešenika. Saj so tudi vsi veliki pevci, kakor Walther von der Vogelweide, Werinher von Tegernsee, Konrad Würzburški, Gotfrid Strassburški, kartuzijan brat Filip, frančiškan Jacopone da Todi in drugi, širili čast žene in ljubezen do nje z najboljšimi pesnitvami, ki so ž njimi povelečevali našo ljubo Gospo z božjim Detetom.

Le-ta plemenita ljubezen je kaj lepo odjeknila v Kristusovem vitezu — Frančišku. Le da je bila, kakor njegovo viteštvo, povsem duhovna. Snubil je radi Boga, in njegova izvoljenka je bila Odrešenikova nevesta, najplemenitejša gospa siromaščina.

Kako je Jezus ves čas svojega življenja to plemkinjo ljubil! Kralj angeljev je stopil z najvišjega nebeškega trona na zemljo, da bi poiskal kraljico siromaščino, od vseh zapuščeno in prezirano. Tam v betlehemskem hlevcu je koprnela po svojem Kralju ter mu s preslavno Devico Marijo stregla. Kot najzvestejša izvoljenka ga je celo življenje spremljala. Pa jo je tudi njen ljubljenec bolj povelečeval in ljubil, kakor vse drugo na svetu. Prišla je ura njegovega ponižanja in trpljenja. Vse ga je zapustilo. Le siromaščina se tudi za hip ni ločila od njega. Bila je pri njem, ko so ga sramotili in psovali. Bila je pri njem, ko so ga opljuvali, razbičali in s trnjem kronali. Ni ga zapustila, ko so ga oropali obleke ter razgaljenega pribili na križ. Ko je slednjič med nebom in zemljo visel na sramotnem lesu, izvržek ljudi, ki se mu je tudi nebo oddaljilo, mu je bila siromaščina kar najbliže ter ga je ves čas tolažila. Ko celo božja Mati ni mogla k njemu na križ, ga je najslajša siromaščina v prečisti ljubezni objela ter mu ostala zvesta, dokler ni izdihnil.

Božji ženin je odšel v nebo. In ubožnost? Vedno bolj je bila zapuščena. Dokler ji ni Frančišek posvetil vse svoje ljubezni.

„Po prvega možá bilá je izgubi
let tisoč sto in več vsa osamela,
prezrta, — dokler ta je ne zasnubi...

Pomoglo ji ni nič, da brez trepeta
je šla, dočim celó Marija stala
je spod, na križ, bit s Kristusom razpeta.

Da uganka se ne bo nadaljevala:
Frančišek in Ubožnost je dvojica,
ki tak sta v tej ljubezni se zvezala.“

(Dante Alighieri: La divina Comedia. Raj, spev, XI. „Dom in Svet“, 1923., str. 52.)

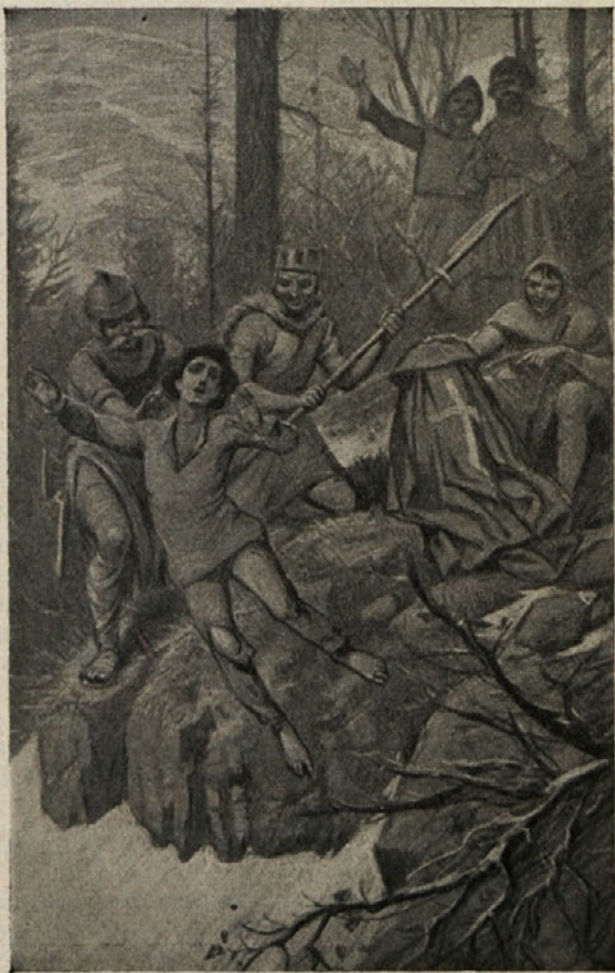
Tako je označil knez med pesniki najgloblji in najbolj resničen razlog, zakaj je majhen ubožec tako močno vzljubil siromaštvo. Kristusov vitez, Frančišek, je ljubil gospo siromaščino, ker je bila nekoč, če tudi sedaj prezirana in zavržena, Kristusova nevesta. Ljubil jo je mesto Kristus, da bi tako najvišjega in božjega Gospoda in Ljubitelja siromaščine ljubil in posnemal.

Jasno je to izpovedal Tomaž Čelanski: „Frančišek se je celo življenje trudil, kako bi ubožnosti ohranil neminljivo ljubezen. Sicer je bila siromaščina ljubljena Sinu božjega; toda vsak jo je pehal od sebe. Prav zato jo je pa Frančišek tako zvesto ljubil, da je radi te svoje gospe zapustil ne samo očeta in mater, ampak vse na svetu.“

Svetnik nam je svoj življenski program tako-le priprosto očrtal: „Jaz, mali brat Frančišek, hočem vztrajno posnemati življenje in ubožstvo našega najvišjega Gospoda Jezusa Kristusa in njegove presvete Mater.“ Sedaj umemo, zakaj je svetnika močno ganilo, ako je slišal, da kdo prosjači v božjem imenu. Da celo, ako je siromaka le srečal. „V vsakem ubožcu je videl sinu ljubljene gospe siromaščine“ (Tomaž Čelanski). Večkrat je premišljeval Jezusovo in Marijino ubožstvo. Vedno so ga polile solze.

Ze ob hipnem spominu na siromaštvo preblazene Device in njene božjega Deteta, ga je prevzelo čudno ganotje. „Nekoč je med obedom sobrat omenil, kako sta Marija in njen božji Sin pogrešala najpotrebnejše. Svetnik je takoj bolešno vzdihnil, vstal od mize, se vsedel na tla in jokaje povžil ostalo borno kosilce. Zato — tako je dejal — je si-

romaščina res kraljevska čednost, ker je na božjem kralju in nebeški kraljici tako čudovito zažarela" (Tom. Cel.; Trije tov., Sv. Bonav.). Pogosto je še pristavil: „Gospod Jezus je prisodil siromaščini kraljevsko dostojanstvo. Sam si je isto odbral, ko je radi nas postal ubog, da bi mi po njegovem siromaštvu obogateli in kot ubogi v duhu postali kralji in dediči nebes. Zato le-te resnično kraljevske odlike nikakor nočem zamenjati za trenutno in lažno bogastvo.“ Tako sveti Bonaventura o svojem duhovnem očetu.

Frančišek in roparji. (Glej str. 120).

Najboljši dokaz in znak pristnega Kristusovega viteštva, ki se je v njem serafinski svetnik tako možato odlikoval, je brez dvojbe nežna pa zopet močna viteška ljubezen do plemenite gospe siromaščine. Kje je temeljila? V ljubezni do Gospoda in njegove presvete Matere! Enako plemenito naj tudi njegovi sobratje ljubezen do uboštva pojmujejo. Kar bo trdno poroštvo, da so pravi vitezi, kakor dvanajsteri pravljničnega omizja „Artus“ — pripovedke.

Frančišek bodri svoje prve učence, naj bodo le vedno vsemu zemeljskemu odtujeni. Tako pač vračajo Gospodu in Odrešeniku vse, kar jim je bil podelil. Izraženo misel je ponovil v starejšem redovnem vodilu tako-le: „Vsi bratje naj radi posnemajo ponižnost in uboštvo našega Gospoda Jezusa Kristusa... Pa naj se tega ne sramujejo; saj je bil naš Gospod Jezus Kristus ubog in tujec, ki je živel od miloščine. Kakor tudi preblažena Devica in njegovi učenci.“ Isto ljubezen do uboštvaja, ki je izvirala iz ljubezni do Kristusa, je Frančišek vklesal v končno veljavno vodilo kot trajni in osnovni zakon svojega reda. Zapisal je: „Bratje naj si ničesar ne prilaste, ne hiše ne kraja ne katerekoli stvari. Kot popotniki in tuji na tem svetu naj Gospodu služijo v uboštvu in ponižnosti ter zaupljivo prosijo miloščine. Nič naj se tega ne sramujejo; saj je Gospod zaradi nas postal ubog na tem svetu.“

ANTON DE WALL — P. EVSTAHIJ:

Mali umetnik v katakombah.

Povest iz četrtega stoletja.

Tretje poglavje.

Načrti za bodočnost.

Med tem ko je Dionizij ob svojih podobah pozabil na ves svet je doma imel njegov oče z materjo razgovor, ki naj bi odločil glede dečkove bodočnosti. Furij Fil je bil Rimljan starinskega kroja, in mu je bilo precej do tega, da je tudi veljal za moža stare noše. Slavnostno državno oblačilo v starem Rimu je bila toga.*) Čeprav že davno ni bila več v navadi ter se je umaknila lažji, bolj prilagajoči se obleki, se vendar Furij ni nikoli brez nje javno pokazal; njegovo hladno — resnobno suhljato obličje je živo spominjalo na orumenel pergamenten zvitek;***) nikoli ni pri hoji in stoji ter obnašanju pozabil na tehtno resnobnost, ki je pristojala dostojanstvu rimskega viteza;*) sam o sebi je vedno govoril le v obliki množine.**)

Zavezan po zaobljubi svoje žene in prisiljen po lastni stiski, ki mu za bodočnost ni nudila nikake nade, je bil vitez privolil v prošnje svoje soproge, da je edinega sina posvetil cerkveni službi. Toda zdaj je danes

*) Toga (široko in dolgo vrhnje ogrinjalo iz enega ovalnega kosa volnene tkanine), narodna rimska noša v mirnem času; zato: (vir) togatus (mož v togah) = rimski državljani.

***) Pergament, slov. koženica = iz telečjega usnja ali sicer iz živalske ustrojene kože prirejena pisalna snov; ime po mestu Pergamon v Mali Aziji.

*) Vitez, latinsko „eques, itis“ (= jezdec, jahač) je bil spočetka „vojak na konju“, konjenik. Konjeniki so bili poseben vojaški stan rimskega meščanstva. Krog l. 100 pred Kr. r. je konzul Gaj Marij sestavil konjenico izmed mož podložnih narodov. Poslej so se rimske viteške rodbine pečale z denarnim gospodarstvom ter se smatrale poseben viteški stan (equestre) sredi med plemenitaši (nobiles) in preprostim ljudstvom (plebs). Vsed bogastva — bili so zakupniki državnih davkov ali veletržci v rimskih pokrajinah — so se povečale njih državlanske pravice. Postali so denarni plemiči. Za časa cesarja Avgusta so že dosegli najbolj vplivne državne službe. Poslej ni bil naziv „rimski vitez“ eques Romanus — nič manj časten kakor „senator“ ali pa „plemenitaš“ (nobilis).

***) Pri Rimljanih se je radi uspehov v vojnah in v državljanskem življenju silno razvil narodni ponos. Ta se je še zlasti gojil v plemenitaških družinah, ki so imele slavne prednike. Vsak se je zavedal, da ni samo poedina oseba, temveč obenem tudi zastopnik imenitnih prednikov, ali pa se je zavolj osebnih zmožnosti čutil enakovrednega množici drugih. Ta samozavest se je izražala z množinsko obliko „mi“ namestu „jaz“. Plural veličine!

prispelo nepričakovano sporočilo o Julijanovi smrti; kakor za rimsko veldržavo in za Cerkev, tako so bile tudi zanj razmere sedaj naenkrat spremenjene. Furij je smel upati, da bo pod novim cesarjem znova dosegel dobičkanosno državno službo, ki bi mu omogočila, da bi plačal svoje dolgove in se spet povzpел na prejšnje in gotovo še sijajnejše mesto v javnem življenju. Da, bil je o tem že tako prepričan, da si je na tej podlagi pravkar zgradil celo stavbo načrtov.

Le-ti načrti so se nanašali pred vsem na njegovega sina edinca.

Vitez Jurij Fil, — mož že blizu petdesetih let, dočim je bila njegova soproga skoro dvajset let mlajša — je imel med svojimi predniki može, ki so bili v miru in vojski opravljali najvišje državne službe, da, enega izmed njih, namreč Lucija Furija Fila, je bil Ciceron v dveh spisih storil nesmrtnega. Z zlatimi črkami, na velikih marmornatih pločah vdolbeni sta stali obedve mesti iz Cicerona v atriju*) njegove hiše:

CERTE · NON · TVLLIT ·
 VLLOS · HAEC · CIVITAS ·
 AVT · GLORIA · CLARIORES ·
 P · AFRICANO · C · LAELIO ·
 L · FURIO · QVI · SECVM ·
 ERVDITISSIMOS · HOMINES ·
 EX · GRAECIA · PALAM ·
 SEMPER · HABVERUNT ·

„Gotovo ni to mesto Rim rodilo nobenih mož, ki bi bili po slavi imenitnejši ali po dobri izbrazbi bolj omikani nego so bili Publij Afrikanec, Gaj Lelij in Lucij Furij, možje, ki so vedno imeli očitno krog sebe najznamenitejše učenjake iz Grčije“.

IISDEM QVE · TEMPORIBVS ·
 L · FVRIVS · PHILVS · PERBENE ·
 LATINE · LOQVI · PVTABATVR ·
 LITERATIUSQVE · QVAM ·
 CAETERI ·

„Ob istem času so imeli Lucija Furija Fila za govornika, ki je latinščino izvrstno govoril in znanstveno bolj izobraženo kakor ostali.“¹²⁾

Sicer so zavistni učenjaki izrekli dvojbe o tem, da bi bil vitez potomec onih starih Furijcev; saj so vendar v četrtem stoletju rimski plemiči poskušali na vsak način svoj rodovnik navezati na rodovine živeče za časa ljudovlade ali v prvi cesarski dobi, ki so bile že davno izumrle ali pa bile nasilno iztrebljene.

Toda naš vitez je bil kar najbolj trdno prepričan o tem, da je pravi potomec onih starodavnih Furijcev, ki so bili sloveli že dve sto let pred Kristusovim rojstvom; njih vzgled mu je svetil celo življenje, kakor njegovi predniki, katerih ime je nosil, je bil tudi on strasten ljubitelj književnosti in mož, ki je bil kaj ponosen na svojo klasično izobrazbo, ki je govoril najbolj izbrano latinščino in stokrat rajši prednašal kakšen Ciceronov govor, kakor pa pregledaval račune in dolgove plačeval. Sin,

*) Atrij, lat. atrium, i. n. dvorana (središče družinskega življenja); pozneje vzprejemnica. (Gl.: Bradač, dr. Fr., Latinsko-sloven. slovar 46).

¹²⁾ Cicero, De oratore II, 39; Brutus, 28.

edini, ki mu ga je pustilo nebo in ki na njem počiva nadaljevanje stare rodbinske slave, naj bi se zdaj oklenil javnega življenjskega poteka. S tem sklepom je bil Furij Fil prišel domov od senatove seje.

Ker je vitez vedel, da bo pri svoji soprogi zadel na odpor, je menil, da si bo boj olajšal, ako stopi pred njo z dovršenim dejstvom. Ko je bila senatova seja pozno popoldne zaključena, je bil — preden se je vrnil domov — pohitel k najslavnejšemu profesorju govorništva ter se je bil z njim dogovoril, da bo njegov sin sprejet v četo njegovih slušateljev. Pričelo se je že mračiti, ko je prišel domov.

Potem ko je bil Furij Fil opisal svoji soprogi sijajne nade, ki se mu zdaj spet odkrivajo ter ga vabijo, je nadaljeval:

„Sedaj pa tudi spoznaš, moja gospodarica,¹³⁾ da se morava glede najinega dečka drugače odločiti. Cerkev mu ne more nuditi in obetati nikake tako sijajne bodočnosti, kakršno smeva zanj v državni službi pričakovati zaradi njegovih izvrstnih zmožnosti. Zato smo Mi koj na poti domov govorili z retorjem*) Gajem Marijem Viktorinom,¹⁴⁾ že smo mu vplačali minerval (vstopnino) ter mu obljubili, da bomo precej jutri zgodaj zjutraj poslali dečka v njegovo šolo.“

Dionizija se je z resnobnim in otožnim pogledom molčé ozrla na svojega soproga. Tudi če je zadevo preudarila zgolj z naravnega vidika, se ji je moralo zdeti v najvišji meri vredno pomisleka, da bi doslej zagotovljeno prihodnjost svojega sina zamenjala za predrzne nade.

„Nočem se pritoževati, moj soprog“, je rekla milo in mirno, „da je soproga in mati morala molčati pri odločitvi glede bodočnosti najinega otroka. Toda ali nima neki Tretji še višje pravice in“ — svojih treh umrlih otrok se spominjajoč je dostavila z vzdihom — „večjo moč nad njim nego Ti in jaz!“

„Tvojo zaobljubo, moja draga Dionizija, nama je izsilil strah, da bi utegnila izgubiti tudi poslednjega dediča; vezati naju more le-ta tem manj, ker so danes zunanje razmere postale bistveno drugačne.“

„Kar sva darovala Bogu in njegovi sveti Cerkvi“, je mirno odvrnila matrona, „pač ne bi smel enostransko vzeti nazaj.“

„Tudi v državni službi,“ je odgovoril vitez, „utegne naš Dionizij biti zvest sin Cerkvi in goreč kristjan, in potem bo mogel božji zadevi več koristiti, kakor v najvišjih cerkvenih službah.“

„Potek življenja, kakor tudi polje njegovega delovanja odkaže človeku Bog,“ je odvrnila Dionizija, „ako krene po drugi poti, zaide; če obdeluje drugo polje, ne bo rodilo nikakih sadov.“

„V kratkem bomo govorili s škofom Liberijem; on bo — o tem smo prepričani — odobril naš spremenjeni načrt. — Kot oče, ki se spominja slave svojih prednikov,“ je s ponosnim zanosom vitez nadaljeval

¹³⁾ „D o m i n a“, „d o m n a“, „gospa“, „gospodarica“, tako se je glasil nagovor na vsako ženo imenitnega stanu, in celo mož je tako imenoval svojo soprogo. Preden so sprejeli ime „Sanctus“ (svet) za svetnike, je zanje veljal pravtako naziv „D o m n u s“, in tako beremo na marsikaterih grobnih napisih.

*) Retor, latinsko *rhêtor* (izposojenka iz grščine) = učitelj govorništva; retorika (lat. *rhetorica* iz grške *rhetorikê*) = govorništvo, govorniška veda in umetnost.

¹⁴⁾ Po sporočilu sv. Avgušтина (Cont. VIII, 2) je bil Viktorin najbolj cenjen učitelj svoje dobe; veliko število senatorjev je bilo obiskovalo njegove šole; na Velikem trgu so mu zaradi zaslug postavili celo soho.

ter se dvignil, „kot oče smo zavezani, poskrbeti za kar moč najbolj sijajno bodočnost svojega sina, na katerem zdaj počiva edino upanje našega rodu. Na govorniškem odru bo z močno zgovornostjo kakor nekoč Lucij Furij Fil znova navdušil in dvignil ljudstvo; našo hišo bo okrasil s konzulskim svežnjem*) in slavo svojih prednikov bo prekosil z novim sijajem. Zraven pa ne bomo pozabili na versko vzgojo dečkovo, in Bog bo potem gotovo dodal tudi svoj blagoslov.“

„Toda“, je ugovarjala Dionizija, „ali ni govornik Viktorin zagrizen pristaš bogov?! In le temu hočeš izročiti mehko in sprejemljivo srce najinega otroka?!“

„Ali so bili naši predniki manj veliki govorniki zato, ker so bili pogani, gospodarica moja?! Govorništvo samo na sebi je prav tako malo verskega značaja kakor računstvo, in dobro sestavljeno stopnjevanje*) je prav tako lepo, če govori kakšen Marij Viktorin kakor, ako nastopi kot govornik kakšen Ciprijan ali Laktancij.“

Dionizija je videla, kako je njen soprog spet zašel v svoje posebno omiselje. Vedela je, da ga v tem dušnem stanju vsi nasprotni dokazi le še bolj dražijo in spodbujajo, ne da bi ga prepričali in pregovorili. S presečim pogledom se je ozrla v nebo, da bi od tam prišlo razsvetljenje in pomoč; potem pa je za zdaj prekinila razgovor o tem predmetu, dočim je pripovedovala svojemu soprogu, s kakšnim navdušenjem je deček narisal padeč Jupitrovega kipa kot zmago Kristusovo nad izmišljenimi bogovi.

„Mi,“ je pripomnil vitez, „Mi obžalujemo, da se je dalo ljudstvo zvoditi od svoje strasti in da je uničilo eno izmed najlepših umetnin, in Mi smo z vsemi ostalimi krščanskimi senatorji in vitezi enoglasno glasovali, da morajo biti kolovodje kaznovani. Po Julijanovem padcu, še preden mine ena človeška starost, ne bo več v Rimu nobenega češčenja bogov; toda njih svetišča in kipi morajo ostati kot umetniška dela v okrasje večnemu mestu.“

V tem trenutku je dospel vzgojitelj — paedagogus — ter sporočil, da bo višji dijakon Damaz sam pripeljal domov mladega gospodiča, na katerega je naletel v cementeriju.

Furij je nehote nagrbančil čelo. Ta čast se mu je zazdela zdaj v najvišji meri nezaželjena in neprilичna; obšla ga je neka skrivna slutnja, da mu utegne visoki obisk uničiti vse lepe načrte. Vitez se je opazujoče ozrl na svojo soprogo, da bi videl, kako jo je ganilo to naznanilo! toda obličje Dionizijino je bilo mirno, naj je njeno srce še tako veselo pozdravilo žarek upanja, ki je zasijal v obisku višjega diakona.

Med tem, ko je Dionizij krasil grob svojih bratcev in sestrice s čečkarijami, ki so nam še danes ohranjene, — dočim je tisoč del grške in rimske umetnosti bilo uničenih in tudi marsikatera krščanska umet-

*) Za časa ljudovlade sta vladala v starem Rimu po dva „konzula“ (= najvišja „fasces“) s sekiro v sredi; nosili so take butare liktorji ali sluge pred najvišjimi oskrbniki ali upravniki). Znamenje konzulske oblasti so bili svežnji (latinsko oblastniki kot znak sodne oblasti; v prven. pomenu „fasces“ = konzulat, visoke službe.

*) Izvirnik ima grški izraz „climax“, klimaks; Rimljani so rabili to izsojenko namestu domače besede „gradatio“.

„Klimaks“ (lestvica, stopnice) ali „gradatio“ (lat. od gradus = korak, stopinja) sloven. stopnjevanje je posebna govorniška tvarina, podoba ali figura. Besede ali stavki so stopnjema urejeni — od večjega k manjšemu ali pa od manjšega k večjemu. Na pr.: „Kaj sem jaz v primeri z vsem človeškim rodom?! Kaj je ves človeški rod v primeri z vsemi angeli in svetniki?; Kaj so vsi angeli in svetniki v primeri z Bogom?!“

nina starega veka — se je Damaz izprehajal sem in tja po hodnikih katakomb ter spet razmišljal o neki zamisli, katera je že dolgo zapo- slovala moža, obdarjenega s tako tenkim umetniškim okusom, ki ga je zraven umetelnega čuta in zmisla odlikovala tudi velika ljubezen do umetnosti. Ob snidenju z malim umetnikom se mu je tista zamisel znova živo vzbudila. Damaz sam je bil potek svojega življenja, — ki se je končal na Petrovem stolu — pričel v papeški pisarni; ondi so bili zraven uradnih spisov in listin izdelani tudi tisti dragoceni r o k o p i s i Sv. Pisma, cerkvenih očetov in starodavnih izbornih pisateljev ali kla- sikov, kateri s svojo bogato opremo naslikanih začetnih črk in podob še dandanes spadajo med najbolj dragocene zaklade bibliotek ali knjižnic v Rimu, v Florenciji in še na drugih krajih. Ze davno je bil Damaz iskal nadarjenega moža, ki bi bil zmožen, da bi kot ravnatelj nekakšne p a p e š k e a k a d e m i j e*) ustavil postopno propadanje raznih umet- nosti ter jih spet popeljal na njih vzorno lepo višino s tem, da bi vse umetnosti stopile v službo krščanskega svetišča. Saj, ako se je grška umetnost imela zahvaliti za svoj razcvet verskim koreninam in tlom, od koder je bila pognala, ali ne bi tedaj umetnost, razsvetljena od res- nice, oplojena po duhu krščanstva, ob vodeči roki svete Cerkve morala še veliko bolj ustvariti v mladostnem delovanju — nekaj najveličastnej- šega v božjo čast?! — Toda doslej se je bil Damaz zaman oziral po umetniški sili in moči, ki bi bila kos namenjeni nalogi: ni še bil našel moža, ki bi mogel biti zastavonoša ali odločilni voditelj nove bistveno krščanske umetnosti. Kaj, če bi bil to, kar že davno išče, našel v tem dečku, stoječem na pragu mladeniške dobe, kateri mu je bil na tako čudovit način prišel pred oči?! —

*) Akademija = zbor ali zveza učenjakov in umetnikov; učnjaška in umetniška družba.

P. GVIDO:

Bogoslužje v družini.

Velika noč.

Slovesno in veličastno je velikonočno zvonjenje. Ko zadone po tihoti Velikega petka na Veliko soboto pri Gloriji zvonovi, sega njih glas globoko v srce. In ko oznanjujejo pri velikonočni procesiji vsi zvo- novi od največjega do najmanjšega s svojim srebrnočistim glasom svojo Alelujo, da se razliva njih zvok čez mesto in vasi, da odmeva po doli- nah in gorah — ali ni to mogočen koncert? Koncert v slavo vstalega Od- rešenika? Koncert, ki ga ljudje poslušajo v veselju, miru in upanju? V veselju, ker smo bili odrešeni, v miru, ki ga je Kristus kot veli- konočni dar v sv. zakramentih prinesel našim dušam, v u p a n j u, da se bo tudi naše trpljenje nekoč končalo, da bomo tudi mi v veselju želi, kar sejemo v solzah, da se bo tudi nam približal veliki dan vstajenja in blaženega posmrtnega življenja.

Velika noč. Kako veličasten slavospev ji poje liturgija. „To je ona noč, v kateri si nekoč izpeljal naše očete, izraelske sinove, iz Egipta in jih vodil čez Rdeče morje, ne da bi si omočili noge. To je torej noč, ki je s svetlobo ognjenega oblaka pregnala temo greha. To je noč, ki danes po vesoljnem svetu vse, ki verujejo v Kristusa, trga iz posvetnih strasti in teme grehov in jih vrača milosti in pridružuje svetnikom. To je noč, v kateri je Kristus raztrgal vezi smrti in kot zmagavec vstal iz

groba. Saj nam nič ni koristilo, da smo se rodili, če bi nam ne prišla pomoč odrešenja. O čudovito ponižanje tvoje dobrote do nas! O neizmerna naklonjenost tvoje ljubezni: da bi služabnika odrešil, si Sina daroval! O res ljubezni vreden greh Adamov, ki ga je izbrisala Kristusova smrt! O srečna krivda, ki je zaslužila imeti tako velikega, tako vzvišenega Odrešenika!

O res blažena noč, ti edina si smela vedeti čas in uro, ko je Kristus vstal od mrtvih! To je noč, o kateri je pisano: „Noč bo zasijala kakor dan“ in „Noč mi sveti v mojem veselju“. Ta posvečena noč torej odganja zlo, izmiva grehe in vrača padlim nedolžnost in žalostnim veselje. Odganja sovraštvo, prinaša složnost in uklanja oblasti.“

Velika noč in vendar praznik luči. Kako lepo pozivlja in prosi sv. Cerkev pri blagoslavljanju velikonočne sveče: „Vzradujte se zdaj, nebeške trume angelov, vzradujte se, ve visoke skrivnosti božje! Zadoni tromba zmage, v zmagoslavje tako vzvišenega Kralja! Veseli se, zemlja, ožarjena z nebeško svetlobo, in začuti, razsvetljena od sijaja nebeškega Kralja, da je prešla tema z vsega sveta! Veseli se tudi ti, mati Cerkev, okrašena s sijajem tako veličastne luči, in to svetišče naj odmeva v mogočnem veselju ljudstva.“

Prosimo te torej, o Gospod: naj ta sveča, posvečena v slavo tvojega imena, neoslabljena sveti, da preganja temo te noči. Sprejmi jo kot prijetno dišeč dar; njena luč pa naj se združi s svetlobo zvezda na nebu. Še vzhajajoča danica naj gleda njen plamen, ona danica, ki nikdar ne zaide; ona, ki je — vračajoč se iz dežele smrti — jasno zasvetila človeškemu rodu.“

Naj nam ta luč božje resnice in milosti kaže pot k

novemu življenju,

ki nas k njemu vabi Kristus.

„Kakor je Kristus vstal od mrtvih s slavo Očetovo, tako moramo tudi mi zaživeti novo življenje!“ (Rim 6, 4.) S temi besedami nas pozivlja apostol narodov k novemu življenju. In Pavel pozna življenje in ljudi in sebe! In Pavel nikdar ne zagovarja sanjarstva, nikdar ne govori o idealizmu, ki ne odgovarja resničnosti. Ako veruje Pavel v novo, božje življenje, mora biti to življenje možno! — In tudi je možno! Takrat namreč, ako ga nočemo ustvarjati iz samih sebe, ampak, kakor pravi Pavel, „iz slave Očetove“. Novo, višje življenje more biti — in to moramo samim sebi dopovedati z vso poniznostjo — samo „življenje iz Boga“, nikdar pa ne „življenje iz nas samih.“

Ako se sramuješ verovati — ako se ne meniš za milost — ako se zanašiš samo na ljudi, na sebe in na prijatelje, ako se zdiš samemu sebi previsok, da bi pokleknil pred Boga in ga molil — ako se umikaš Kristusu, tvojemu Odrešeniku in njegovi Cerkvi, v kateri živi in deluje — ako računaš samo na svoje človeške izkušnje in zmožnosti — ako omalovažuješ in zanemarjaš službo božjo in zakramente — ako nosiš v glavi samo denar in dobiček in skrbi in načrte — potem ni mogoče govoriti o novem življenju. Zakaj to, kar se mora upodobiti v tebi, ni rojeno iz krvi, ne iz poželjenja mesa, ne iz volje moža, ampak, ako hočemo, da bo sploh uspelo in se posrečilo, mora biti rojeno iz Boga.

Če me vprašaš, kaj naj si misliš pod tem „novim življenjem“, te prosim: ne računaj na znamenja in čudeže, na popolno preobrnjenje samega sebe. Ne, v vsem moraš ostati „človek“, kakor doslej. Toda poleg tvoje človečnosti, v njej in nad njo, se mora v tebi razviti drugo višje

življenje. — Mogoče se neverno smehljaš. Toda oglej si vsaj enkrat svojega Zveličarja v njegovi zemeljski, človeški podobi! V vsem nam je podoban, razen v grehu. Prav tako kakor mi: s solzami, z veseljem, z lakoto, s prijatelji, s sovražniki, z vsem, kar se imenuje človeško življenje in človeška usoda. Toda ta najbolj pristna človečnost je že vsebovala novo življenje. In vprav to ga je delalo drugačnega, kakor so bili drugi! — Če greš n. pr. med grešnike, se boš bržkone sam vrnil kot grešnik domov; on pa je tudi med grešniki ostal presveti, ki je grešnike dvignil k sebi. Ako te ljudje spoštujejo in ti ponujajo časti, se jih boš čisto gotovo oklenil, čast te bo omamila; on pa ni iskal svoje časti, ampak iskal je samo čast Očeta. Če si sam in zapuščen, se te polašča obup, mogoče ti postaja življenje brezmiselno; njemu pa so bile najljubše ure, ko je mogel biti sam z Očetom in s seboj. Ako te ljudje ne razumejo popolnoma, ako ne povrnejo takoj dobre besede z obrestmi, si slabe volje in se zakoplješ pred njimi; on pa seje in seje, daje in daje, ne da bi malenkostno zahteval pravice žetve in zahvale. Ako te življenje biča, tare, s trnjem krona, križa, se upiraš z vsemi močmi; on pa je nosil svoj križ in ga je sprejel voljno in z ljubeznijo. Ako te obiščejo ljudje, te najdejo danes zagrenjenega, jutri razposajenega, pojutrnjim nedostopnega; on pa je bil vedno isti, od njega je vsakdo odhajal osrečen, pokrepčan, razveseljen, umirjen. In kjerkoli ga srečamo, povsod je človek, kakor mi, vedno pa je drugačen, bolj bogat, večji, dobrotljivejši kakor vsi drugi. In če je tak, je tak samo vsled tega, ker je že tukaj na zemlji živel novo, božje življenje.

Ali veruješ v vstalega Zveličarja? Potem se varuj, da se ne boš pokopal v svojih skrbah in poslih, v svojih malih željah in potrebah, v svojem prijateljstvu in svojih obveznostih. Misli na to, da moraš postati drugačen kot so drugi, mnogi drugi! Misli na to, da nas hoče Kristus dvigniti k sebi k novemu, božjemu življenju! To življenje je polno lepote in veselja. Božja vsemogočnost je varstvo človeka, ki živi tako življenje; božja zvestoba je njegova obramba; božja dobrot njegov moč; božja ljubezen solnce njegovega življenja in evangelij oznanilo njegovega veselja. Ne samo veselja, ki ga pričakujemo ob dnevu našega vstajenja, ampak veselja, ki ga že tukaj na zemlji uživajo vsi, ki ljubijo Boga.

P. Č.:

Vseučiliški profesor — tretjerednik.

(Nadaljevanje.)

„Kar je lilija v primeri s trnjem . . .“

(Vis. pes. 2, 2.)

Kontardo se je za profesorsko službo kar najboljše pripravil. Tako splošno, kakor tudi posebno. Splošno. Temeljito klasično izobrazbo mu je podala gimnazija. Latinsko in grško je govoril tako gladko, kakor italijanščino. Gimnazija ga je uvajala tudi v umevanje modernih jezikov. Na vseučilišču je ta študij nadaljeval. Obvladal je francoščino, angleščino, nemščino in španščino. Med mrtvimi jeziki je prav dobro umel hebrejščino, sirščino ter sanskrit. Posebno. Na pavijskem vseučilišču je z odličnim uspehom dovršil pravoslovni študij. V Berlinu se je poglobil v poznavanje rimskega prava. Kje bo predobri Gospod svojega ljubljenca najprej zaposlil? Tam, kjer je bil Kontardo štiri leta slušatelj juridične fakultete. Pavijska univerza ga je poklicala na novo

ustanovljeno stolico za rimsko pravo 29. decembra 1883. Dne 19. januarja 1884. je imel nastopno predavanje. Štiriindvajsetletni profesor je takoj osvojil srca akademske mladine. Kontardo, naj Gospod preobilno blagoslavlja tvoje znanstveno delo!

Pustimo sedaj docenta Kontarda Ferrinija na pavijski univerzi. Oglejmo si pa vsaj nekoliko tisto čednost, ki je bila pomlad njegovega življenja. Mislim, Kontardovo čistost. Brez nje je mladost strašno soparno poletje, ki gori in izžareva le ogenj.

Vemo, da je bil deček Kontardo zelo živahen. Nekako do priprave na prvo sveto obhajilo. Bujna domišljija in zunanji dražljaji bi mu bili kaj lahko nevarni. Toda čuval ga je oče; bdel je nad dečkom Gospod. Kontardo je izšel iz vseh majhnih in večjih bojev nedolžen, kakor angel.

Že nekaj dni pred prvim svetim obhajilom se je Kontardo čudno umiril. Pa je prišel Gospod prvokrat v čisto dečkovo srce. Milosti polni dan je mejnik v Kontardovem življenju. Tiste prësrečne dni je bila v Kontardovi duši mirna, jasna in topla pomlad. Skoraj leto dni.

S 13. letom so se začeli težki boji. Trajali so do 17. leta. Pomlad življenja se je na zunaj stemnila in ohladila. Kontardovo prelepo srce se je s čudno vztrajnostjo borilo za najlepšo čednost. Kar na obrazu se je mladeniču odražal notranji boj. Obličje, poprej vedno vedro in veselo, je postajalo vse bolj resno. Mati je sina dobro umela; trpela je ž njim. Oče je vedel, da je Kontardova preizkušnja le prehodna pa, da jo bo sin dobro prestal; zato je molčal.

Kaj je mladeniču boje povzročalo? Puberteta, ali čas spolnega dozorevanja. Skozi te vihre mora skoraj vsak mladostnik. Blagor mu, ki izide iz njih neomadeževan! Kaj je Kontardu boje obtežilo? Bolj šibko telo. Naravnim razlogom pridodamo še nadnaravnega. Gospod je Kontarda odbral za izredno svetost. Toda, mladenič si jo je moral priboriti. Zato mu tudi lilije ni položil na dlan kakor rožo v razcvetu. Pač pa je hotel, naj si jo Kontardo v mraku in hladu vzgoji. Ni bilo lahko delo. Če tudi mu je Gospod vodil iskreno srce in delavno roko. Po drugih in sam. Srečen Kontardo, ki je dolga štiri leta na celi črti popolnoma vzdržal.

Zopet se je v Kontardovi duši izjasnilo. Objel jo je božji mir. Dušne moči so bile sproščene. Kako je bil lahek polet k Bogu! Notranje veselje se je razlilo tudi po obličju. Kontardo je vnovič užival pomlad življenja. Ne dolgo.

Vemo, da je Kontardo, kot slušatelj pavijske univerze, stanoval v kolegiju „Borromeo“. Žal, da je bilo v istem institutu nekaj vseučiliščnikov, ki je šla pomlad čistega življenja mimo njih. Le-ti so se lotili Kontarda. So že vedeli, zakaj. Kontardovo življenje jih je nevede in nehote obsojalo. Mlad fant tega ne prenese. Ali se bo zaokrenil v boljšo smer, ali bo v slabem vztrajal. Ako drugo, potem bo dozdevnega nasprotnika ali izrinil, ali sebi podredil. Omenjeni Kontardovi tovariši so nameravali slednje. Zlohотно so v njegovi navzočnosti prav umazano govorili. Znebili so se za nekaj časa Kontarda, ki je močno zardel zbežal v svojo skromno sobico. Tam se je trpeča duša prerivala sem in tja v silnih dvomih, je-li dovolj hitro in odločno zavrnila nelepe predstave, ki so jih vanjo vnašali ostudni pogovori neplemenitih sostanovavcev. Toda v molitvi se mu je duša vedno uravnovesila. Hvaležna Gospodu, da je zopet in zopet zmagala. Za izkvarjenje je pa mlad jurist Bogu ponujal svoje življenje. Tako plemenite ljubezni je zmožna samo nedolžna

duša. In taka je bila Kontardova! „Kar je lilija v primeri s trnjem, je moja miljenka med hčerami“ (Vis. pes. 2, 2.). Kolikor nadkriljuje lilija trnje, toliko je bila miljenka božja, to je Kontardova duša, vzvišenejša kakor druge hčere, to je duše njegovih tovarišev. S čim se je Gospodovemu Srcu tako prečudno omilila? Z lilijo čistosti!

Frančišek pri bolnikih. (Glej str. 120).

Kaj neki je Kontarda v pomladnih vihrach ohranilo čistega na duši, nedolžnega na telesu? Torej v času, ko mrzli sušec in vihravi mali traven zamorita tu in tam mlado cvetje.

Močna opora v težkih dneh mu je bila odlična vzgoja domače hiše. Starši so v malem Kontardu upodabljali Kristusa. Zlasti oče. Deček je pridno sodeloval. Zato božji blagoslov ni mogel izostati. Sicer se je Kontardova duša v trdem boju za čistost zbegala. Tudi trpela je. Ne malo. Toda, nikdar ni v sebi Gospodove podobe onečastila, ali celo oskrunila. Kaj šele zabrisala.

Velika milost za Kontarda je bil njegov izpovednik. Bil je razumen mož; zato je zbežanega izpovedanca umel in prav vodil. Bil je ljubezniv; zato je trpečega mladeniča vedno prijazno sprejemal. Pa naj je bilo nekaj časa tudi vsak dan. Polagoma se mu je posrečilo raztepeno dušo vsaj deloma umiriti. Kako je Gospod nagradil svojega sočutnega služabnika in vnetega oskrbnika božjih skrivnosti! Kaj ni usmiljenega izpovednika, člana barnabitskega reda, veselila zavest, da je iz mlade duše prepodil temo in ji prižgal luč? Kako je bil Kontardo svojemu duhovnemu očetu hvaležen! Še kot univerzitetni profesor je pisal prijatelju: „Ako nas vznemirja dvom, zaupajmo ga izpovednikovemu srcu, nato pa mirno dalje vršimo svoje dolžnosti.“

Kam se je Kontardo v urah preizkušnje silno rad zatekal, nam odkrijejo sledeče njegove besede: „Če tudi je pot do Jezusovega Srca strma in dolga, poglej na Srce Matere Marije ter korakaj pogumno dalje! Marija nas bo okrepila v izkušnjavah, nam bo v dvomu prav svetovala in nam bo posvetila življenje.“ Srečen Kontardo, ki se je v boju za sveto čistost zaupal najčistejši, najmogočnejši in preusmiljeni Materi! Tisti Gospe, ki je s solncem obdana in tare kači glavo; iz njenih presvetih rok pa se vsipljejo žarki milosti. V Berlinu je vstopil tudi v akademsko marijansko kongregacijo.

Središče Kontardovega nedolžnega življenja je bil pa evharistični Gospod. Od prvega svetega obhajila dalje je bil mladenič v posebnem božjem varstvu. Gospod je sicer pripustil boje. Ni pa dovolil, da bi se bila v njih duša omadeževala. Se je zbegala, tudi bala se je, je li dovolj odločna ali ne; toda v resnici se ni nikdar izvila iz božjega objema. Kontardo je ljubil evharističnega Gospoda tako presrečno, kakor je pač le mogel. Saj ga je dan za dnem obiskoval, bil pri sveti maši in svetem obhajilu vsak dan. Kolikokrat je pa Gospoda duhovno obiskal! Gospod mu je pa vračal ljubezen s Svojo božjo ljubeznijo. Podpiral je težko preizkušeno mlado dušo, da ni omahnila. V božjem varstvu se je Kontardova čistost krepila. Vsak dan se je lepše razcvitala. Smela je krasiti tabernakelj. Za Kontarda je bila pa pravi kapital, ki mu je celo življenje donasal silno visoke obresti. Bogu všečno življenje, ki je bilo tudi svetu in mu še bo v velik blagoslov. Lilijo, ki jo je obsevalo evharistično Solnce in zalivala presveta Kri, je ponesel Kontardo s seboj v večnost. (Dalje prih.)

P. ROMAN:

Božje njive zore.

II.

To je bil mož dobrega srca in jeklene volje. Videlo se mu je, da bere v srcih kakor iz odprte knjige. Govoril je na videz trdo, skoro rezko, ampak v celoti je prav to napravilo na človeka dober utis, zakaj človek je videl pri čem je in je imel zavest, da govori z možem.

Videl si v njem lahko očeta, ki res skrbi za svoje, lahko prijatelja, ki je bil veren in zvest in lahko predstojnika, cerkvenega prelata, ki se je zavedal, da leži v njegovih rokah en delček ogromnega božjega kraljestva na zemlji. In da je njegova skrb ta del božjega vrta dobro obdelati in da je v njegovih rokah, kako bo to dovršil kar najbolje po svojih človeških močeh.

Tudi naš brat Marijan je prav zato dobro čutil, da je sedaj ura odločitve. Ko bo za seboj zaprl ta vrata, bo vedel ali bo šel v misijone

ali ne. Zakaj beseda tedanjega očeta provincijala je veljala kot gotova stvar, kateri ne gre oporekati.

Stala sta si naproti. Eden v plodni jeseni, drugi v pričakujoči pomladi. Eden v redu osivel, drugi šele pri početku poti.

„No, kaj bo?“ je prvi spregovoril oče provincijal in zaeno ponudil stol.

„Oče provincijal, prišel sem prosit, da me pošljete v misijone, če je to možno in Vam je prav tako.“

Bratu Marjanu je šla beseda nekoliko težko, zavedal se je dalekosežnosti svojih besed za življenje.

„Pa ste dobro premislili?“

„Sem, oče.“

„Kajne, vi ste strojni mizar, toda v misijonih ni posebno dosti strojev, hm.“ Tu se je naš Marjan nasmejal poredno se smehljajočim očem patra provincijala.

„Ne smete misliti, da znam samo s stroji. O, ne. Sem poprej vse na roko delal, šele kasneje, ko sem bil v veliki tovarni v Barmenu, sem se docela priučil strojem.“

„Že verjamem, toda dragi moj, veste misijoni niso onkraj Rena in tudi ne takoj za državno mejo. Samo pot do tja traja mesec dni. O težavah v kraju samem, ni da bi govoril. Samo ozemlje naše provincije ni dosti manjše kot polovica Nemčije. Potem si lahko predstavljate, da Vas čaka veliko in napornega dela.“

Bral sem o vsem tem, oče provincijal. Pater magister mi je dal brati vse o naših misijonih. O delu tam, o pripravi na to. Tako sem si natančno sestavil imenik najbolj nujnih mizarских potrebščin. In tudi na to sem mislil, da bo treba učiti domačine moje obrti. Zato sem pisal enem mojih prijateljev, ki sva bila skupaj v tovarni, da mi je preskrbel preproste in nazorne učne knjige, da bom znal tudi po svoje razložiti in ne samo pokazati.

„Prav.“ je suho odgovoril pater provincijal. Namenoma je stavil ovire, da preizkusi mladega moža in njegovo odporno silo. Tako je delal z vsakim, ki ga je poslal na kako odgovorno mesto.

„Še to le bi omenil, da mora vsak misijonar vztrajati vsaj šest let na svojem mestu. Šele po šestih letih ima pravico, da se vrne v domovino. Toliko, da veste. Zakaj vožnja sama stane mnogo denarja.“

„Imam dobrotnika, ki je izrecno želel, da se obrnem nanj v služaju potrebe. In če je naša provincija v zadregi, menim, da bi dobil dobršno svoto za pot.“

Tedaj je pater provincijal izgubil iz svojega obraza one stroge poteze, videč to pripravljenost, to ponižno vdanost in to možato odgovornost. Sklonil se je k mlajšemu sobratu in ga pritegnil za ramena k sebi, tako da sta bila njegova siva glava in temna Marijanova, ena ob drugi, pomlad in jesen — setev in žetev.

Za odhod mu je samo še dejal: „Dobro se pripravite in upam, da boste še to jesen ali prihodnjo spomlad že lahko šli, ker namerjajo oditi tudi trije patri. Do tedaj ne nehajte prositi Boga, za vztrajnost v poklicu in za pravo milost zvestobe.“

Brat Marijan je pokleknil, da prejme običajni blagoslov in za njim so se zaprla vrata provincijalata.

Kako so bili koraki po hodniku sedaj lahki! Ko je prišel v delavnico k bratu Rafaelu, ga le ta kmalu ne bi spoznal. Ves srečen mu je povedal

potek razgovora z očetom provincijalom in brat Rafael ni mogel drugače, da je bil ponosen na svojega Benjamina — brata Marijana.

Zopet so šušтели obličji po mehkem smrekovem lesu in v ta vonj zdravega lesa, v to resno pesem mirnega, Bogu posvečenega dela so se vmešavale misli: kmalu, kmalu, kmalu...

Naslednji dan je bil v Kölnu napovedan velik misijonski film. Misijonska družba je bila dala film izdelati in v vseh katoliških krogih kölnskih je vladalo močno zanimanje.

Seveda naš brat Marijan niti vedel ni, da se ima ta film, grandiozna slika katoliške ljubezni in požrtvovalnosti, himna katoliškemu re-dovništvu, predvajati.

Ko sta bila z bratom Rafaelom prav v najhujšem delu, naenkrat potrka brat Silverij, iz krojačnice na vrata mizarske delavnice in veli bratu Rafaelu, naj gre k očetu provincijalu.

Brat Rafael je presenečen. Ne ve kaj naj to pomeni. Grajo? Kako novo naročilo? Saj še tega nima izdelanega. Brat Rafael ni ravno rad videl, da mu je delo zaostajalo. Bil je vesten in natančen in red je ljubil. Zato ga je kar skrbelo.

Prišedši k očetu provincijalu, ga le ta ljubeznivo pozdravi. Nato pa brat Bafael ni mogel verjeti lastnim ušesom, pravi: ker sta oba z bratom Marijanom tako pridna, bosta šla danes popoldne gledat misijonski film. Brat vratar naj vama da denar za vstopnice. Seveda se je mojster Rafael komaj mogel zahvaliti in nato šel hitro, kolikor so mu le dale stare noge, da pove svojemu Benjaminu veselo novico.

Film je bil veličastno delo katoliške podjetnosti in slavošpev delu misijonarjev. Slika za sliko se je vrstila. Avstralija in Afrika, Azija in Južna Amerika — povsod nečloveško težko delo, povsod žrtve, ki so se zdele človeku nemožne in vendar z radostjo prenašane. Zadnje gibalo pa je bila povsod ljubezen do duš.

Ko se je na filmu prikazala vzorno urejena mizarska delavnica v nekem misijonskem središču na Kitajskem in je vrhu tega vodil delavnico frančiškan, naš brat Marijan ni mogel, da ne bi malce krepko prijel starega Rafaela za roko, da se je le-ta dobro spomnil na svoje ugovore.

Zadnji prizori so bili naravnost pretresljivi. Neka misijonska sestra je stregla gobavcem — nato je sledil podroben popis te grozne bolezni v posameznih slikah — takoj nato ista sestra s početnimi znaki te neozdravljive pošastne bolezni in kako nato s solznimi očmi in z bolestnim smehljajem čuje povelje zdravnika, da mora iz hiše še zdravih sester v ono, kjer se nahajajo k počasni smrti obsojene. Še zadnji pogled na toli ljube prostore in potem nikoli več...

V dvorani se začuje ihtenje. Da, to je ljubezen, to je žrtev, to je božja služba: človek se človeku daruje do zadnjega zavoljo Boga. Ne z jezo, ne z nevoljo, ne s trpkostjo — temveč vsa ponižno vdana je ta ljubezen, vsa z glorio obdana in nanjo gleda odprto nebo, da se angeli divijo temu prizoru.

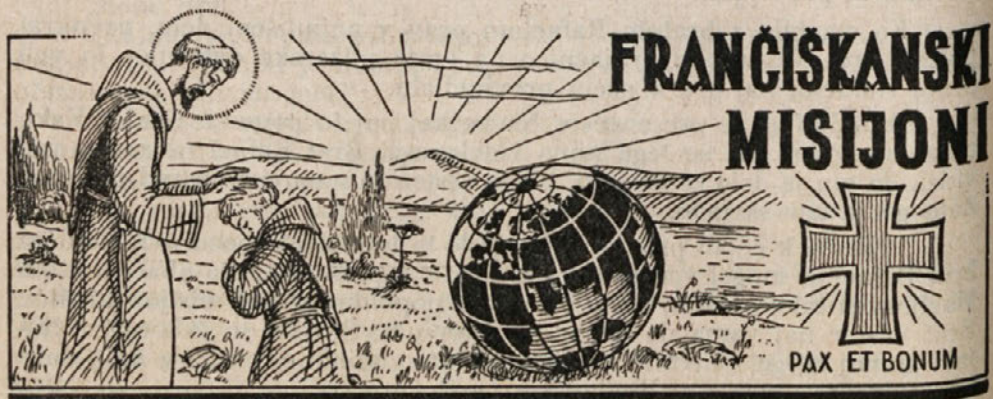
Ko sta šla oba brata domov sta malone vso pot molčala. Šele, ko sta zavila v „Ulrichstraße“ je mojster Rafael nenadno zaustavil korak, pogledal proti nočnemu nebu in zavzdihnil; da sem samo dvajset let mlajši, še danes grem prosit za misijone. Toliko dela je tam in tako so potrebni. Brat Marijan je v odgovor samo krepko stisnil žuljavo roko svojega sobrata in polglasno rekel: „Kako je Bog dober!“

* * *

Zanet je mejtem v Aachenu že izpolnila dobo takoimenovanega postulata in že je opravljala velike dušednevne duhovne vaje, da se pripravi za preobleko. Zanjso bili ti dnevi en sam praznik, napoj sveče utrujenemu srcu. Sladkost, ki je presejala vso zvrhano mero bridkosti zadnjega leta.

Vsak dan so bili štirje govori. Vodil jih je še primeroma mlad pater polno zavzetosti za stvar, poln prepričevalnega ognja, da gre za velike vsakdanje stvari.

Zanet si je pisala posamezne govore potem v svoji sobici. Začelo se je s tistimi vprašanji, ki so najbolj vsakdanja, najbolj blizu in se jih človek najbolj ogiba. (Dalje prih.)

P. — o.:

P. Baptist Turk, apostolski misijonar na Kitajskem.

Kaj piše P. Baptist Turk?
(Nadaljevanje.)

Komaj je P. Janez de Martin popravil zelo poškodovano misijonsko hišo, jo zadene nova nesreča. V njo so namreč naselili mestno vojaško posadko, ki naj bi varovala mesto pred napadi komunistov, ki so se v okraju Mien-jan zbrali in utrdili. Zdi se, da je osrednja vlada njihovo moč podcenjevala, zaradi tega so bile vladne čete od komunistov večkrat premagane. Vsled tega so komunisti pridobivali vedno več orožja in streliva ter na ta način večali moč in udarnost svoje armade. Voditelje tukajšnjih komunistov je določilo osrednje komunistično vodstvo, ki je sedaj v rokah generalov Ho-lun in Ču-Mao. Bajes so neprestano v zvezi z rusko komunistično vlado, od katere prejemaajo po raznih potih denar in orožje, poleg tega pa tudi cele zaloge komunističnih spisov ter mnogo učiteljev, ki poučujejo kmete, rokodelce in brezdomce, kako naj ustanavljajo samostojne in oborožene sovjete, kako naj zasežejo in razdele zemljišča bogatinov. Vsled komunističnega gibanja je največ trpela provincija Kian-si (Čjan-ši) poleg nje pa tudi provincija Hu-nan in naša provincija Hupe. Pristaši komunistov se silno hitro množe tako po deželi kakor po mestih. Sovjete pa ustanavljajo le tam, kjer se čutijo dovolj močne in varne pred napadi in pred zasledovanjem vladnih čet. V drugih krajih se pa skrivaj pripravljajo na ugodno priliko.

Tako se je n. pr. lani meseca majnika utihotapila večja skupina oboroženih komunistov v mesto Šin-kou. Oblečeni so bili kot drugi

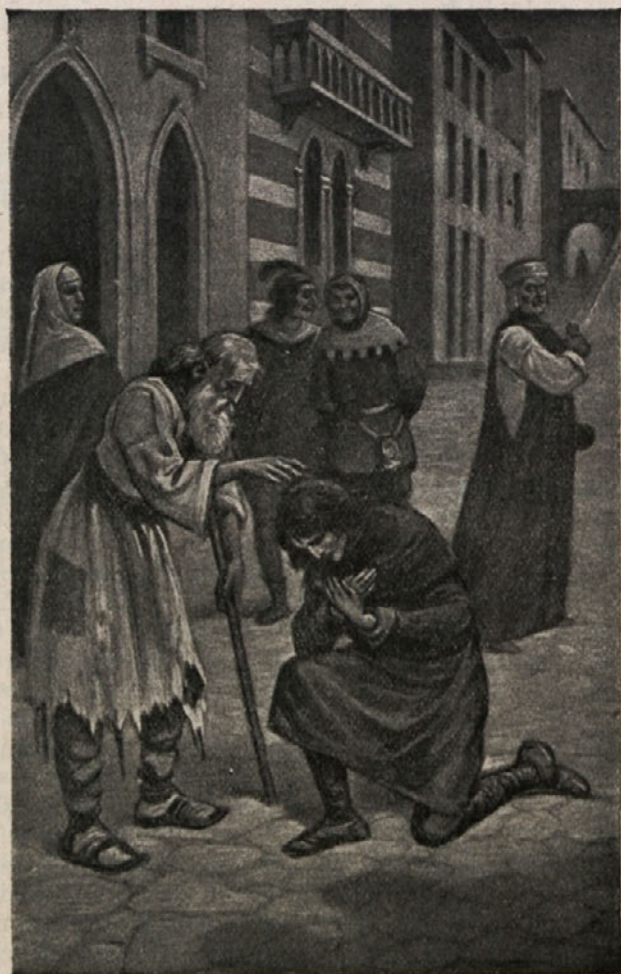
ljudje, ki prihajajo zjutraj v mesto prodajat svoje pridelke in nakupovat potrebne stvari. Seveda so imeli svoje revolverje skrite, da jih nihče ni spoznal. Ko so se približali naši misijonski hiši, kjer je bila nastanjena vladna posadka, so začeli ostro streljati, vdrli so v hišo, pobrali vojakom, ki se niso nadejali napada, orožje in ga vzeli s seboj za „spomin“. Takoj ob napadu so vladni vojaki zbežali preko vrta in se tako rešili gotove smrti. Od cele posadke sta bila le dva smrtno zadeta. Neka stara žena-kristjana mi je pripovedovala, kako silno se je napada prestrašila, posebno še, ker je bil neki delavec, ki je stal poleg nje, ranjen v nogo.

Taki napadi so se ponavljali na raznih parnikih, avtomobilih in avtobusih po raznih mestih in vaseh. Hitro in nepričakovano pridejo, poberejo orožje in dragocenosti ter zopet hitro odidejo. Predlanskim so cele tri mesece s takimi nastopi razburjali mesto Hankow. Prepričani so bili, da bodo to mesto, kjer so imeli več stotisoč privržencev, kmalu zasedli. Njihove načrte je preprečila strogo pripravljena vladna vojska. Mnoge, ki so se v mesto utihotapili, je vladno vojaštvo polovilo. Kdor je imel pri sebi orožje ali komunistični znak, je bil na mestu ustreljen. Tudi pri zadnji povodnji so jih okrog šeststo ujeli in usmrtili. Vpravi zaradi teh nevarnih razmer se me verniki mesta Šin-kou niso upali pojaviti, naj pridem k njim.

Sredi meseca junija 1931. sem se odločil, da grem na svojo novo misijonsko postojanko. V večjem avtomobilu se nas je nabralo nekaj potnikov in v varstvu šesterih oboroženih vojakov smo srečno prišli na svoje mesto v dobri poldrug uri. Po dovolj gladki cesti, ki je bila preurejena za bodočo železnico, smo hitro vozili. Ker je bilo ta dan v mestu okoli sto vladnih vojakov in se napada od strani komunistov ni bilo bati, so me verniki z veseljem pozdravili. Pač pa so se mi potožili, da se je v naši misijonski hiši proti njih volji nastanila mestna policija Kun-gan-ču, ki je odstranila iz oltarja sv. podobo ter na njeno mesto postavila podobo oboževanega kitajskega domoljuba „Sen-wen-a“, ali po kantonsko Sen-jat-sen imenovanega. Spremljan od svojih vernikov, sem se takoj podal v našo misijonsko hišo. Verniki so me prosili, naj nikar ne rabim preostrih besed zoper ravnanje policije. Ko stopim pred predstojnika policije, se mu predstavim. Sprejel me je ljubeznivo. V začetku najinega razgovora sem mu govoril o plodonosnem in koristnem misijonskem delovanju, o Bogu, o neumrjoči duši ter o drugih verskih resnicah. Polagoma sem prešel na zadevo našega katoliškega misijona v mestu Šin-kov. Opozoril sem jih, da se je sedanja osrednja vlada v Nanking-u zavzela za varstvo naših misijonskih postaj, šol, hiš in cerkva, ki naj se puste proste za naše misijonske potrebe. Policija se je izgovarjala, da se je v naši hiši le začasno naselila, ker ni dobila v mestu nobenega drugega primerne prostora. Priporočil sem jim, naj po možnosti hitro poiščejo drugo stanovanje, ker je za misijonarja neprijetno, če pride v odkazan kraj, pa ne ve, kje bo prenočil in kje maševal. Odločno sem jim povedal, da mi je posebno neprijetno, ker so v naši kapelici odstranili iz oltarja sv. podobo in na njeno mesto postavili sliko ustanovitelja republike Sen-wen-a. Na moj ugovor so mi zatrdili ter mi obljubili, da bodo sv. podobo zopet pritrdili na njeno mesto tako, da bom lahko maševal. To so tudi storili, seveda tako, da so nad sliko ustanovitelja kitajske republike obesili našo podobo. Vsled te profanacije se nisem mogel odločiti, da bi tam maševal. Predstojniku policije sem razložil, da katoliška Cerkev nima nič proti temu, da se slave slavni in zaslužni možje ter se njihove podobe obešajo na častno mesto v po-

svetnih dvoranah, nikakor pa ne dovoljuje tega v naših cerkvah in kapelah, ki so po celem svetu določene edino le za čast božjo. S tem pojasnilom sem se od policije poslovil.

Še isti dan sem se trudil, da bi obiskal vse družine ondotnih vernikov ter jih navdušil za vztrajnost v sv. veri. Prenočeval sem v hiši bogatega trgovca, ki mi je na priporočilo vernikov dal na razoplago

Berač blagoslavlja Frančiška. (Glej str. 121).

udobno sobo. Drugo jutro sem na željo vernikov opravil sv. mašo v hiši stare krščanske družine Wang. Dvanajst jih je pristopilo k sv. zakramentom, krstil sem tri otročiče. Katoličani in pogani so bili to jutro precej vznemirjeni, ker so vladni vojaki zapustili mesto, kar je bilo znamenje, da se bliža večji komunistični oddelek vojakov, kateremu se vladna vojska rada brez boja umakne, ako je namreč v manjšini. Vendar sem sv. opravilo mirno dovršil in se okrog desete ure odpeljal nazaj v Hankov.

Božja beseda in življenje.

„Kar pa vam pravim, pravim vsem:
Čujte!“ (Mk. 13, 37).

Čuj! Marsikatero sovražnika poznaš, marsikaterih pa ne poznaš, in nepoznan sovražnik je dvojni sovražnik.

Čuj! Ogenj se prične z iskro, in od iskre zgori hiša, zatougasni iskro, kjer veš da iskra utegne škodovati.

Čuj! Če oko vidi, kar naj ne bi videlo, misli srce, kar naj ne bi mislilo.

Čuj! Če si sam pošten, ne pričakuj, da so vsi, ki se k tebi drenjajo tudi pošteni. Večkrat naleti najbolj nedolžno prijateljstvo na najhujše sovraštvo.

Čuj! Nobena meniška obleka ni tako sveta, da bi hudič ne mogel vanjo.

Čuj! Če hoče hudič ujeti svetnika, tedaj obesi na trnek nekaj svetega.

Čuj! in glej da ne storiš nobenega prostovoljnega malega greha, še bolj pa glej, da ti taki prostovoljni mali grehi ne pridejo v navado.

Čuj nad slabo stranjo svojega značaja. Kdor hoče nad seboj go-spodovati mora sebe temeljito poznati. Ko boš ukrotil voditelja svojih nepopolnosti, boš kmalu tudi le-tem kos.

Čuj pa tudi moli! Nobena varnost ni prevelika, kjer gre za več-nost. Za to govori sv. Avguštin: „Pozval bi vas, da bodite brez skrbi, če bi sam mogel biti brez skrbi.“

„Boga je treba bolj slušati, ko ljudi.“
(Apd. 5, 29).

„Smejejo se mi, če hodim v cerkev.“ Ali se ti to zdi nesreča? Če bi se ti kdo smejal, ker vsak dan ješ, ker hodiš po dveh nogah in ne ležeš po tleh, ker spoštuješ svoje stariše, ali bi zato začel drugače delati? No torej, še vse bolj pametna in upravičena stvar, kakor jesti, po-koncu hoditi, spoštovati stariše, je pokorščina do svojega Stvarnika, je služba božja.

Od vseh strahopetnosti, je strahopetnost v verskih zadevah naj-slabša, ona pomeni odpoved prvim našim pravicam in zanemarjanje naj-važnejših naših dolžnosti. Tu je strahopetnost zločin.

Iz obzirnosti do ljudi nikdar ne smeš zmoto izdajati kot resnico. Tisočkrat ponavljaj in še tisočkrat: Zmota je zmota! Pogrešek je pogre-šek, pa naj ga napravi največji in najuglednejši mož ali najmanjši in najneznatnejši.

Zato pravi papež Leon XIII: „V toliko je namreč treba ubogati zakone, v kolikor so v skladu s zdravo pametjo in torej tudi z večnim božjim zakonom.“

Nasprotovanje ljudi naj te ne bega. Tudi tisti, ki je na pravem potu, naleti na odpor.

Stori, kar spoznaš za dobro, če je to drugim prav ali ne, in opusti, kar veš, da ni dobro in prav. Le boljše spoznanje naj te preokrene od te poti.

„Kdor namreč bližnjega ljubi, je postavo spolnil.
Spolnitev postave je torej ljubezen.“ (Rim. 13. 8. 10).

Vsaka čednost je kos popolnosti, ljubezen pa je popolnost. Vse druge čednosti stoje ena poleg druge, ljubezen pa obsega vse in je obenem duša vseh. Ljubezen je kraljica vseh čednosti, vsaka druga čednost brez ljubezni je nepopolna čednost.

So ljudje, ki so radodarni, pa iz sebičnosti, da bi jih ljudje hvalili. So krotki, pa zato, ker vedo, da jim premagovanje samega sebe koristi. So pridni, pa le radi dobička in časti. So čisti, pa polni zaničevanja in neupravičene trdote, do manj oblagodarjenih bratov in sester. Niso dejanja posameznih čednosti, ki Bogu dopadejo, ampak srce iz katerega pridejo. „Dvakrat na teden se postim.“ Koliko postov je to v celem življenju! „Desetino dajem od vsega, kar imam.“ To je celo premoženje. Pa vendar oboje vkup ni bilo nič vredno, ker ni bilo iz ljubezni storjeno.

Vsaka čednost ima toliko vrednosti, v kolikor je storjena iz ljubezni. Spolnitev postave je namreč ljubezen. Če daješ miloščino tako, da levica ne ve, kaj je dala desnica, ali če jo daš javno, da te vsi vidijo, je vseeno, če jo daš le iz pravega namena, iz ljubezni. Če moliš skrit v svoji sobici, kjer te nihče ne vidi, ali če pri procesiji moliš naprej; če svoje prednosti skrivaš, kakor skopuh denar, da mu ga nihče ne ukrade, ali če svojo luč postaviš na mernik in svojo čednost pelješ na sprehod, kakor je to storil sv. Frančišek Asiški, ki je vedel, da je ta sprehod pridiga za ljudi, je vseeno, da je le iz ljubezni storjeno. Samega sebe lahko išče tisti, ki ljubi samoto in tisti, ki hodi sredi med ljudmi. Vsa dela vseh svetnikov lahko storiš, in so čednost, če so storjena iz pravega namena iz ljubezni in so napaka in greh, če te ne vodi pri tem ljubezen.

P. ROMAN:

Našo ljubezen — Tebi Gospa.

Tvoj Jezus je zaspal...

Kaj pač počne tako mlada mamica s svojim otročičkom celi ljubi božji dan? Kako se zdi mamicam to vprašanje odveč, ali pa imajo samo pomilovalen smehlaj zame: češ, kako more kaj takega vprašati.

In vendar ob tej sliki Carlo Dolcija nehote moram vprašati, kako ga ljubeče gleda! Pravkar je zaprl očke in sladko zaspal. Bog sam vedi, kaj si sedaj misliš. Veš preljuba Gospa, Tebi se kar na obrazu vidi, da si z vsem srcem pri Detetu. Da zanj ni nikoli škoda časa. Četudi imaš sicer dela dovolj — zanj mora biti čas.

Daj, da se nekoliko od Tebe naučimo, kako uravnamo svoj odnos do Njega. Glej, o dobra Mati, pri nas je ravno obratno. Mi nimamo nikoli časa za Jezusa. Vedno se nam zdi škoda vsakega trenutka. Najraje bi videli, da bi Tvoj mali Jezus vedno spal in bi nas nič ne motilo v naši plitvi vsakdanjosti. Samo tedaj, če smo v stiski, smo nevoljni, če sredi viharja mirno spi. Tedaj bi radi videli, da je poln skrbi in pozornosti za nas, mi pa zanj nikoli.

In če se zbudi?

Da, tedaj pristopijo nešteti k Tebi in k Njemu. Že se spenja k njemu nešteto želja, zahtevajočih, prosečih, ponižnih in nestrpnih. Šaj veš, da

mora biti Tvoj mali Jezus v tem, kar je njegovega Očeta. Seveda veš! Toda, tako berem na Tvojem ljubem, tako mladem licu: ali že sedaj? Ali že tako zgodaj? Ali moram res vedno znova to doživljati? Saj vem, da sem slovesno izjavila: Glej, dekla sem Gospodova, pa je vseeno tako težko, tako težko. Saj nič ne jemljem nazaj, nič ne preklicujem, ampak vsaj zdaj, vsaj en čas še, naj bo otrok popolnoma moj, ves moj. O, kako je ljubek! Saj se je komaj začela ta sladka skrivnost, da ga imam pri sebi — ali tudi to ne sme biti brez kapelj pelina?

Carlo Dolci: Jezušček je zaspal

Kako rad bi okoli Tebe nasipal samih rož bajne ljubezni, močne in silne, da bi ne čula teh tajnih klicev božjih, če bi smel, če bi smel in bi bilo prav tako.

Jezušček Ti vse zaupa.

Tako brez skrbi je mali Jezus, kadar je v Tvojih rokah. Popolnoma dobro ve, kako neizmerno ga ljubiš... In on Tebe ljubi, moja dobra milostna Mati. In sedaj prihajam k Tebi še z večjim zaupanjem. ON TE LJUBI — zato Ti ne more ničesar odreči. Niti najmanjše želje ne, niti največje prošnje. On ve, kako so Tvoje bele dlani sočutne, kako znajo lajšati bolečino in bridkost. Zato tem prosečim rokam ne more reči: ne... Ali ne bi hotela, potem ko se zbudi, reči malemu Jezusu,

naj me do smrti obvaruje vsakega greha, naj tisto, kar mi je na zemlji najljubše enako obvaruje in sveto skrbjo očuva. Ali boš — predobra Mati? Nekoč sem bral, da je Tvoje tajno ime: „Vsemogočnost na kolenih.“

Tvoj mali Jezus je žalosten.

Vse tiho je okoli vaju dveh. Samo vajine oči govore. Tvoje, moja Gospa, so kakor jezero zvečer ob luninem svitu in Jezusove so v Tvojih zrcalijo. Včasih pride od bogvekod šepetanje, ki govori o trpljenju sveta, o solzah nedolžnih otrok in mater, o pošastnem delu greha in satana. Vse to zamegli vajin pogled. Tedaj ni besede za to bolečino, za to žalost.

In vendar, vedi, predobra Gospa, da je pri vaju dveh boljše biti. Celó v vajini žalosti, celó v vajini groznici je več sreče, kot v vseh radostih sveta, ker so povsod bliskavice zadnje največje brezmejne tolažbe. Vajin molk je govorica.

Celó če bi tedaj na mojo lastno dušo mislila in bi bila žalostna, da ni lepša, bi mi sicer bilo tesno pri srcu, vendar bi bil srečen videti to morje sočutja in tako ljube, drage skrbi.

Gospa, za slovo samo eno prošnjo še čuj. Uči me, da tako služim mojemu Gospodu življenja in smrti, kakor Ti: vdano, poln volje, poln pripravljenosti in ponižnosti, da bi se enkrat do kraja zavedel — da je samo Bog velik.

P. KRIZOSTOM:

Glasnik velikega kralja.

Komaj je zapustil Frančišek škofovo palačo, že je imel v duhu cilj pred seboj, kam da bo krenil. Ni šel k sv. Damijanu, temveč se je napotil v gozd, prepevajoč vesele hvalnice dobremu Bogu.

V subazijskem gozdu se sreča z nekaterimi tatovi, ki so se skrivali v votlinah. Ko ga le-ti zagledajo tako čudno oblečenega in veselo počočega, ga smatrajo za norca in ga vprašajo:

„Kdo si ti?“

„Glasnik sem velikega Kralja,“ jim odvrne Frančišek s proroškim naglasom.

Tatovi misleči, da se hoče Frančišek ponorčevati iz njih, ga porgrabijo, pretepejo in vržejo v jarek, ki je bil še napolnjen s snegom, češ: „Tam je prostor za tako imenitnega glasnika!“

Frančišek pa je vesel zlezal iz jarka in nadaljeval svojo pot proti subazijskem vrhu.

Prispel je v neki samostan, kjer je bil gostoljubno sprejet.

V Gubiju je našel enega izmed svojih prijateljev, ki mu je ostal zvest. Le-ta mu je podaril kratko tuniko, pas, sandale in palico. Tu je ostal Frančišek nekaj časa v bolnišnici za gobavce, katerim se je žrtvoval s heroično ljubeznijo. Tem siromakom je bil res glasnik velikega Kralja in zato največja uteha. Umival jim je noge, poljubljal njih ostudne rane, brisal njih grenke solze, jih tolažil in jim govoril o nebeški blaženosti, ki jih čaka, če bodo vdano prenašali svoje strašno gorje.

Toda glasnika velikega Kralja se je polotilo domotožje. Zaskrbelo ga je, kako je s starši, ker je tako nenadoma in brez slovesa zapustil dom. Zelo si je tudi zaželel zopet videti svojo mamo. Prav posebno ga je pa gnala v Asiz želja, zopet moliti v ljubljeni kapeli sv. Damijana in

izpolniti voljo Kristusa križanega, ki mu je ukazal prenoviti omenjeno cerkvico.

Frančišek je moral ob svoji vrnitvi zelo mnogo prestati, najbolj radi očetove jeze, ki se nikakor ni hotela poleči. Kadarkoli je nesrečni Bernardone srečal svojega sina, ga je začel besno preklinjati. Frančišku so ob takih prizorih vedno stopile solze v oči. Da bi se vsaj nekoliko potolažil, je prosil nekega ubožca, da bi ga povsod spremljal in bi ga blagoslavljal vedno, kadar bi ga oče proklinjal.

„Pojdi z menoj,“ mu je dejal v preprostosti svojega srca, „skupaj hočeva živeti in si deliti miloščino. Kadar bova srečala mojega proklinjajočega očeta, bom pokleknil pred te, in ti me boš blagoslovil z znamenjem sv. križa.“

Tudi Frančiškov rodni brat Angel ni opustil nobene prilike, da ne bi z očetom vred žalil Frančiška.

Nekega mrzlega zimskega dne ga je našel vsega premraženega, slabo oblečenega v katedrali, kjer je globoko zamaknjen molil. Angel se je obrnil do svojega prijatelja, češ: „Vprašaj Frančiška, če ti hoče prodati nekoliko svojega potu?“

Frančišek je slišal te žaljive besede, pa je ljubeznivo odvrnil:

„Zelo žal mi je; prodal sem ves svoj pot za zelo visoko ceno svojemu Gospodu.“

Edini, ki je v rodbini še ljubil Frančiška, je bila njegova sveta mati. Pogosto ga je obiskovala in ga tolažila, pomagala mu je in ga osrčevala. Kolikokrat sta se mati in sin dobila pred istim oltarjem, kolikokrat sta pošiljala svoje prošnje skupno pred prestol Najvišjega! — Toda tudi stiki z dobro materjo so postajali vedno bolj redki.

Čeprav je bil Frančišek od svojcev zapuščen, svoje veselosti kljub temu ni nikdar izgubil. Zavedal se je pač živo, da mora biti glasnik najvišjega Kralja vedno vesel in dobre volje in tak je Frančišek ostal do smrti.

Redovna kronika.

Na praznik sv. Frančiška je napravil slovesne obljube v samostanski cerkvi fr. Matija Stupica, doma iz Sodražice. Skupno z njim sta se posvetila Bogu z neslovesnimi obljubami fr. Alkantara Boldin iz Gomilskega in pa fr. Edmund Potočnik iz Vitanja.

Na praznik sv. Družine 10. januarja je podelil Prevzvišeni gospod škof štirim klerikom bogoslovcem subdijakonatu in sicer fr. Ildefonzu Langerholcu iz Stare Loke, fr. Korneliju Gorsetu iz Šiške, fr. Silvinu Lenartiču iz Maribora ter fr. Janezu Vian, Trinku iz Amerike.

27. jan. pa je prejel tonzuro fr. Engelbert Sedej iz Šiške.

Lani 27. septembra pa je posvetil prevzv. g. škof v svoji kapeli tri klerike-bogoslovce v diakone in sicer fr. Krizologa Zajca iz Dev. Mar. v Polju, fr. Klemenca Šmida iz Železnikov in fr. Tomaža Hogeja iz Amerike. Ti trije bodo prejeli letos sv. mašniško posvečenje, zato jih toplo priporočamo v molitev, da se bodo mogli pripraviti na tako težko in odgovorno službo.

Kitajski misijon izročeni frančiškanski provinci.

Apostolski vikarijat Changsha, ki šteje štiri milijone duš, in ki je v zadnjih letih silno veliko trpel vsled državljanskih vojn je bil v najnovejšem času izročeni pijemontski frančiškanski provinci. Za apostolskega administratorja je bil imenovan preč. g. P. Julij Barma. Mesto Chansha je postalo v misijonskih letopisih slavno vsled mučeniške smrti, ki jo je ondi prestal l. 1816. frančiškan bl. Janez Lantrua.

Frančiškanka Marijina misijonarka odlikovana s križem častne legije.

Leta 1895 je gospodična Blanka Trémeau prišla k frančiškankam Marijinim misijonarkam. Po dveh letih je bila poslana v Birmanijo, da bi ondi stregla gobavcem. Rada je šla, saj je uprav po tem hrepenela. V Mandali, potem v Rangoonu, in potem zopet v Mandali je preživela svojih trideset let ter stregla gobavcem in drugim žrtvam nalezljivih boleznih. Predno se je vrnila v Francijo je s. Marija Antoineta — to ime so ji dali v samostanu — šla leta 1928 še v Bhano, v angleški Birmaniji, da bi tamkaj organizirala lekarno in ustanovila bolnico za gobavce. Indski guverner jo je malo preje odlikoval s posebno svetinjo. Francija je posnemala zgled Anglije. Kardinal Lienart, škof v Lille-u, kjer zdaj redovnica biva, ji je v

imenu Francije dne 18 aprila preteklega leta podelil križec častne legije.

Ustanova Frančiškank Marijinih misijonark oskrbuje 7 bolnic za gobavce z 1745 bolniki gobavci in 6 lazaretov z 2300 bolniki z nalezljivimi boleznimi. Poleg tega imajo 48 bolnic z več kakor 133.000 bolniki in 108 lekarn, kjer oddajajo nad 2 milijona zdravil letno.

Svetega roditelja sveto spremstvo.

Zelo zanimivi so podatki in številke iz postopkov za proglasitev blaženih ali svetnikov velikega spremstva sv. Frančiška Asiškega, ki se trenutno vodijo od generalnega postulatorja v Rimu. Postopkov je 131. Deloma se že bližajo koncu, deloma pa so še v prvih početkih. Če se ozremo na čas, v katerem so ti častiljivi božji služabniki umrli je šest postopkov iz 13 stoletja, po 7 iz 14. in 15. stoletja, 11 iz 16. stoletja, 22 iz 17. stoletja, 20 iz 18. stoletja, 42 iz 19. stoletja in 16 iz 20. stoletja. Temu primerno je postopek za proglasitev blaženstva za častiljivo božjo služabnico Piko, mater sv. Frančiška Asiškega, ki je umrla 1222 najstarejši. Najmlajši pa je postopek božjega služabnika Ludovika Nechi, ki je umrl leta 1930. V postopkih za proglasitev svetnika ali blaženega gre za 2 kardinala, 11 škofov, 59 duhovnikov, 6 klerikov, 43 bratov. lajikov, 7 mož iz lajiškega stanu in 44 žen. 82 jih je iz prvega reda 22 klaris, 8 izmed samostanskih tretjerednikov in 15 svetnih tretjerednikov. En postopek se vrši v ta namen, da bi se pridobil naslov cerkvenega učenika, 9 postopkov za proglasitev svetništva, 11 za potrditev mučeniške smrti, vsi drugi pa za proglasitev blaženstva. Najobširnejši postopek je nedvomno oni, ko gre za na Kitajskem umorjene frančiškanske škofove Massija, Fogolla, Fantosati, Verhaegen in njih 2416 tovarišev.

PLOHOVICH — V. T.:

Zgodba o trskah.

Na dvorišču so popravljali vodnjak. Zamenjati so morali cev. Pred par dnevi je peljal kmet iz svojega gozdiča lepo raščeno in primerno borovo drevo. Sedaj je ležalo na dveh hlodih popolnoma vodoravno, merili so ga z vodno tehtnico. Vodnjakar, tesar iz sosednjega trga, ga je vrtal. Nastavil je neverjetno dolg sveder ravno v sredino črnega križa, ki ga je napravil z raskavim svinčnikom na rudečkasto beli sečni ploskvi ter ga je zavrtel oprezno v hrskajoč, po sveži smoli vonjajoči les. To je bila prva brazda za vodo studenčnico, ki je bila globoko v zemlji. Potem je pa prišel na vrsto večji sveder, ki je imel šele pravi premer za cev. Toda tega sta morala prijeti dva moža. Počasi sta ga vrtela ter previdno, da sta obdržala pravilno smer, da ne bi kaj zarezala. Po vsakokratnih treh ali štirih obratih sta potegnili sveder ven in ž njim vred tudi zvitek drobne srčevine, ki je odpadala v malih kosih na tla.

Trije ali štirje otroci so stali okoli delavcev ter so nemo opazovali vsako kretnjo; šele sedaj se jim je zjasnilo. Začetna, pozorna plašnost se je izpremenila v pristno otročjo drznost.

Bila sta dva otroka, pet in šest let stara, od ubogega ter pridnega kajzarja. Mož je delal ves dan na stavbi kot podajač zidarjem. Mati pa je služila na pristavi kot dninarica in to dan za dnem od šeste ure zjutraj do enajste in zopet od ene popoldne do šeste ure zvečer. Opoldne je prihitela domov in brž kaj malega skuhalo. Šele zvečer, potem ko je mož po enourni hoji prišel s svojega dela domov, je pripravila malo obilnejšo večerjo za vse. Čez dan je pa bil šestletni Janezek gospodar hiše. Moral je krmiti kravo, pospraviti postelje, nadzorovati svojega mlajšega bratca in pripravljati za kuho.

Poleg teh dveh je bil še zraven desetleten fant bogatega kmeta, ki je bil daleč na okrog zelo ugleden. Njegovi hlevi so bili polni, petnajst do šestnajst glav živine je stalo notri. Vsa polja, kolikor jih je bilo videti, so bila njegova last. Lepa hiša je stala mogočno sredi vasi in ob skednju je bila velika skladovnica drv, ki bo gotovo zadostovala za par let.

Toda kljub temu je, komaj je padel kak zvitek lesovine iz izvrtane luknje, skočil fant nanj in ga odnesel. Tudi mali Janezek bi rad kaj pri-

dobil. Oni kupček lesa pred njihovo ubožno hišico je bil že tako majhen in ravno včeraj zvečer je mamico skrbelo, kje bi dobila za zimo dovolj drva. Dobro je tedaj pazil, prihodnji zvitek naj bi bil njegov. Ne — ni ga mogel obdržati. Nenasitni Francek ga mu ni pustil; iztrgal mu ga je iz rok in je kopicil svoj kupček vedno višje. Žalostno je gledal ubogi, razočarani Janezek na bogastvo drugega.

Cev je bila sedaj gotova in pričeli so že s pogrezom v vodnjak, umerili so črpalno zaklopko in kar je še k temu spadalo.

Francek je naložil medtem svoje odpadke na voziček in jih zmagoslavno peljal domov, nesel v kuhinjo, kjer je žel pohvalo mame. Janezek se pa je molče splazil v kočico. Tudi on bi rad napravil mamiči veselje. Vendar nikogar ni bilo, ki bi pravično izravnal to stvar. Ni ga bilo, ki bi opozoril lakomnega fantiča, da je napravil to trdosrčno, netovariško. Da bi imelo tu ubožstvo prednost, če bi se o pravičnosti sploh dalo govoriti. Kajti vodnjak ni bil last ne enega ne drugega. Toda tu je prišlo do izraza čustvo, ki je tičalo v mladiču, ki bo rastle ž njim in tako ne bo izumrl rod trdosrčnih ljudi, ki gleda vedno in povsod samo na svoj dobiček. Ubožni vedo, da jim ni postlano z rožicami, da se morajo boriti za svoj življenski obstanek — pa ne pridejo v stik z onimi, ki so siti in žive v udobnosti. Ostati morajo vedno ob strani, zlovoljni, brez veselja in upanja.

In že mladost jim je zagrenjena, ker ga ni, ki bi pokazal mladini pot v svetlejšo, toplejšo in lepšo bodočnost.

Zgodba o vodnjaku in malovrednih trskah je kratka — pravzaprav to ni nobena prava zgodba. Toda nauk, ki je v njej, je mnogo več vreden. Treba je mnogo več ljubezni... in sicer že pri mladini, pri otrocih...

PLOHOVICH — V. T.:

Pri čevljarju.

Bilo je lepega poletnega dne. Popolnoma brez oblačka se je razprostiralo sinje nebo nad nami, senčnata gorska pot pa naju je vodila skozi temni gozd, mimo hiš in pašnikov. Neumorno je žuborel studenček preko kamenja skozi skaline in čeri, ter se divje penil.

Že dva dni sva bila na potu. Zelo vesel je hodil z menoj tudi moj šestletni sinček, ostali otroci so pa morali ostati z mamico v vasi, kjer smo bili na počitnicah.

Blizu najinega cilja pa sem zapazil, da nima otrok enega čevlja v redu. Stopal ni namreč tako trdno, kot sem bil pri njem navajen. Seveda, peta je bila zrahljana, kar je bilo pač zelo nerodno. Morala sva k čevljarju.

Takoj je vzel čevljar peto v popravilo. Otrok je pa sedel in gledal. Pozorno je zasledoval vsako krettnjo mojstra. Precej dolgo časa je trpelo, zunaj je pa sijalo in vabilo solnce in narava; medtem je pa moral roko-delec sedeti na pručici sklonjen nad svojim delom. Poleg njega je pa bil še velik kup čevljev, ki so še vsi čakali popravila. Kljub temu nas je pa prijazno sprejel. S silno potrpežljivostjo je odgovarjal na vsa otroška vprašanja: to je kopito, to je lim, to je šilo in tako naprej. Naposled mu je še dovolil, da je mali vedoželjnež sam pribil žrebljiček.

Koliko prijemov zahteva en sam čevelj, koliko mora čevljar vedeti! Zato spoštuj njegovo obrt in ceni njegovo vsakodnevno delo!

„Sedaj se pa lepo zahvali in mu podaj roko — častno je zate, da smeš stisniti žuljavo, od dela hrapavo roko — častno baš radi tega, ker je tvoja mala roka še tako mehka in nespretna.“

Pláčala sva, kar je mož skromno zahteval, z uvidevnostjo, ne da bi govorila, da je račun previsok ali celo, da bi godrnjala; vsako delo je namreč vredno svojega plačila!

FR. METOD TURSEK, O. CIST.:

Sv. Križ zmaguje.

Neverjetno je, kako zelo se satan in njegovi zavezniki boje sv. križa. Če te je v črni noč strah, pa narediš znamenje sv. križa, takoj te strah mine. In če te napadajo in mučjo skušnjave, pa se pobožno pokrižaš, skušnjave brž pobegnejo in v tvojo dušo se naseli sladki mir. Silno moč ima sv. križ. Ni čuda, če se ga hudobci tako zelo boje in ga srdito sovražijo. Vselej, kadarkoli nastane kje preganjanje sv. krščanske vere, preganjajo in sramote sovražniki zlasti sv. križ. Toda sv. križ gotovo zmaga.

Mali Ibak je bil šele osem let star. V domači vasi, tam nekje v albanskih gorah so ga starši vzgojili v sv. krščanski veri. Toda v veliko žalost sta mu oče in mati zgodaj umrla. Siroti Ibaka je vzela k sebi neki stric, ki je bil divji in trdovraten mohamedanec. Ko je prvokrat zapazil dečka pri molitvi, je vzkipeł: „Tukaj nič teh coprnij, razumeš!“

Deček ni zinil niti besedice. Z doma ni bil prinesel nič drugega, kot majhen lesen križec. Skrbno ga je skrival pod vzglavjem. Vsak večer, ko je gotovo vedel, da drugi že spe, je v temi vstal in zmolil nekaj molitvic, ki se jih je bil naučil na materinih kolenih.

Nekega večera, ko je Ibak gnal ovce s paše, mu priteče nasproti stric, jezno vihteč v levici sv. razpelo.

„Vidiš? kaj je to?“ kriči. „Prišel sem na sled tvoji coprniji. — Primi in razbij ob kamen, če ne — —“ Izza širokega pasu potegne pištolo.

Deček prime sv. razpelo, ga ljubeznivo pogleda, pritisne k ustnicam in — poljubi.

Krik je presekala nočno tišino. Stric je pobesnel. Junaški deček je padel, v rokah je pa še vedno krčevito stiskal sv. križ. Radi enega svetega poljuba je pretrpel mučeniško smrt, toda sv. križ je zmagal.

Franciškovski križarji v Kočevju.

Kočevje se je v nedeljo 21. II. precej razgibalo in zamajalo v tečajih, ko je prvič nastopila Franciškova mladina. Prevzišeni g. knezoškof dr. Gregorij Rožman, je namreč počastil Franciškove Križarje s svojim visokim obiskom in prišel sam izvršit prvi slovesni sprejem ter povedat otrokom, česa Jezus pričakuje od njih. Popoldne po križevem potu so križarji spremili svojega Nadpastirja iz župnišča v cerkev; Solnce je z veseljem sijalo nanje in gruče radovednih gledalcev so obnemele ob pogledu na teh 33 otrok božjih, ki so se bliščali v beli obleki — simbolu svoje nedolžnosti — in ponosno korakali z znakom svojega Kralja na prsih. Viteško preizkušnjo so prestali dečki, ki so sredi cerkve skoro eno uro na mrzlem kamnu stoječ vztrajali in poslušali slovenski ter nemški nagovor.

Marsikatero oko se je orosilo v nabito polni cerkvi, ko so križarji prihajali v prezbitერიj prav pred oltar, kjer jih je knezoškof sam sprejel v slavno armado frančiškovih križarjev ter jim pripel na prsa blagoslovljene križce. Ko je potem zrastle iz otroških grl križarska himna in so odpevi lavretanskih litanij polnili cerkev, si je vsak zaželel, da bi bilo večkrat tako lepo v naši cerkvi. K blagoslovu z Najsvetejšim je 22 križarjev prineslo sveče — simbol svoje ljubezni. — Po končanem opravilu so se novi vitezi Gospodovi zbrali v svoji kapelici in z zborna deklamacijo obljubili zvestobo in pokorščino Kristusu Kralju. Zahvalili so se še prevzvišenemu g. knezoškofu in mu v zahvalo za trud podarili šopek svojih dobrih del, opravljenih za rešitev Rusije, za beatifikacijo Slomška-Barage in v namene sv. Očeta. Podoben šopek so zbrale in podarile tudi deklice, ki se z veseljem in težkim pričakovanjem pripravljajo, da bodo sprejete med sestrice sv. Klare.

Karol Matkovič, voditelj Frančiškove mladine v Kočevju.

Obhajilni dan.

Prav kar je izšla krasna knjižica „Otroške igrice“ II. z v. V njej je napisal p. Krizostom dve igrici za dan prvega sv. obhajila, ki sta primerni za uprizoritev tudi ob drugih prilikah. Prva za dečke je trodejanica „Ivčkove sanje“, druga za deklice je enodejanica „Rezikin Jezušček“. Pridejanih je še nekaj temu svečanemu dnevu primernih deklamacij. Posamezen izvod stane 2 Din. Kdor jih vzame deset, dobi en izvod navrh. Naročajte na naslov: Glasnik presv. Srca Jezusovega, Ljubljana, Zrinjskega c. 9.

**PAX
ET
BONUM!**

**MIR
IN VSE
DOBRO!**

P. ANGELIK:

Kdor ne dela, naj tudi ne je. Vsak kdor pa dela, ima tudi pravico, da živi od sadov svojega dela, ne samo dokler jez drav in lahko delaj ampak tudi v letih onemoglosti in starosti. Vsak kdor dela je uradnik v službi človeške družbe in ima zato tudi pravico do pokojnine. Kdorkoli nima dovolj lastnega premoženja, da bi lahko od njega živel, ali nima zagotovljene pokojnine ali ne dovolj velike naj se zavaruje pri Zavarovalnem odseku III. reda za starost in onemoglost.

NAVODILO

za vpisovanje v zavarovalni odsek III. reda sv. Frančiška.

Glavna pogoja za zavarovanje za starost in onemoglost sta sledeča:

Kdor se hoče zavarovati

1. mora biti ud III. reda ali se zavezati, da vstopi vanj tekom petih let;

2. mora biti naročen na „Cvetje“ ali se nanj naročiti;

3. ne sme biti preko 60 let star.

Vpis v zavarovalni odsek se izvrši takole:

1. Zavarovanec (ka) izpolni sam ali kdo drugi mesto njega in podpiše tiskovino „Poročilo in pogodba“ ter jo pošlje ali na „Zavarovalni odsek III. reda v Ljubljani, Marijin trg 4“ ali na „Župni urad Marijinega Oznanjenja v Ljubljani“ in dobi na to „Zavarovalno polico“.

2. Vpisnina znaša za osebo Din 10 za tiskovine itd.

3. Premije lahko plačuje vsakdo osebno ali po čekovni položnici.

Kdor potrebuje tiskovine potrebne za vpis, ali želi kakega nadaljnega pojasnila, se lahko pismeno ali osebno obrne na „Zavarovalni odsek III. reda v Ljubljani, Marijin trg 4“ ali pa na „Župni urad Marijinega Oznanjenja v Ljubljani“.

1. Zakaj ne daste zavarovalnega odseka III. reda registrirati pri državni oblasti, kakor so registrirane druge zavarovalnice?

Prvič zato ne, ker je zavarovalni odsek notranja zadeva III. reda, s katerim hoče III. red omogočiti svojim članom, da bi na stara leta, ko vsled starosti ali onemoglosti ne bodo mogli več delati, dobivali mesečno pokojnino. Velika večina udov III. reda na stara leta ne dobi od nikoder nobene pokojnine in na stara leta se morajo zatekati v ubožnico ali hiralnico, če najdejo tam prostor, če ne, so pa prepuščeni beračenju in stradanju. Samo v Ljubljani jih je okoli sto v ubožnici in hiralnici, veliko jih je pa, ki notri ne dobe prostora. (Glej Cvetje 1930, str. 347). Po vodilu (12 točka II. pogl.) je III. red dolžan po možnosti skrbeti za te siromake. Najlepše pa skrbi, če jim pomaga s zavarovalnim odsekom do skromne pokojnine za leta starosti in onemoglosti. Kako pa člani III. reda spolnujejo svoje vodilo in na kak način pomagajo siromašnim članom, za to ni poklicana, da skrbi državna oblast ampak vodstvo III. reda. Kakor nihče ni pod grehom prisiljen spolnovati vodila III. reda, tako nihče ni prisiljen vpisati se v zavarovalni odsek III. reda, zato ker vodilo pravi, da naj vsak član III. reda „p o svoji moči pomaga ubožnejšim iz števila udov.“ Dobro delo store, ne samo onim, ampak stoterim, kdor na tak način pomaga bratom in sestram III. reda, da bodo preskrbljeni za leta starosti in onemoglosti. Kdor pa vsled revščine ne more pomagati na ta način, ali se mu zdi bolj pametno na drug način pomagati siromašnim bratom in sestram III. reda, temu se pa ni treba vpisati. (Glej Cvetje 1930, str. 381.)

Drugič zavarovalni odsek III. reda zato nismo dali registrirati, ker to ne bi odseku nič pomagalo, ampak le njegovo delovanje oviralo. Ako upravni odbor kake zavarovalnice ni pošten, lahko poneveri denar če je tudi desetkrat registriran. Državna oblast zavarovancem gotovo ne bo vračala poneverjenega denarja, ampak bo k večem delovanje take zavarovalnice ustavila, upravni odbor pa zaprla.

Kdo je v upravnem odboru zavarovalnega odseka je bilo naznačeno v Cvetju 1931, str. 93. in prav tam so navedena imena članov nadzorstva. Nevarnosti za poneverbo ni nobene, ker upravni odbor dela popolnoma zastonj, brez vsake najmanjše nagrade. Za vsak vplačani znesek dajemo potrdilo in vsak član zavarovalnega odseka lahko vsak

trenutek dobi točno pojasnilo, koliko je že vplačal, ker vsak znesek takoj knjižimo v kartoteko in v blagajniško knjigo. Pravtako imamo ohranjene tudi duplikate potrtil o vplačanih zneskih.

Tretjič pa zavarovalnega odseka III. reda zato nismo dali registrirati, ker to ni nobeno pridobitno podjetje, ampak ima namen omogočiti članom III. reda, kateri nimajo premoženja ali zagotovljene pokojnine, v letih starosti ali onemoglosti človeka dostojno življenje. To je možno le na ta način, ako se izognemo vsem nepotrebnim stroškom. Če bi dali zavarovalni odsek III. reda registrirati, bi s tem kršili cerkveno pravo, ker je III. red cerkvena ustanova, ki je podrejena le cerkvi, ne pa državni oblasti. In poleg tega bi morali plačevati tudi davke, kakor vsako drugo tozadevno podjetje. S tem pa bi se zvišale premije, in marsikateri bi potem sploh ne mogel zmagovati mesečnih premij.

Zavarovalni odsek III. reda ima za predstojnike: provincijalno predstojništvo, v nekaterih rečeh pa tudi škofijsko stolico. Razumljivo je, da je vrhovni poglavar III. reda sveti oče papež, ki je oče vseh vernikov.

Kdor nima zaupanja v to predstojništvo, mu ni pomagati. Tak človek sploh ne more biti član III. reda.

2. Ali se bo izplačevala pokojnina vsak mesec ali samo vsako leto?

Počenshi s prvim sledečega meseca, ko je zavarovanec vsled starosti ali onemoglosti po čl. 7 splošnih pogojev dobil pravico do pokojnine, bo isto vsak mesec proti potrdilu prejemal. Lahko jo bo dobival po pošti ali osebno. V slučajih, ko se bo izkazalo, da zavarovanec vsled visoke starosti ali bolezni ne more več dobivati pokojnine osebno, ali če bo zavarovanec tako želel, bo radi varnosti isto donášal član odbora ondotne III. skupščine ali kaka druga oseba in jo izročil zavarovancu. To pa radi tega, da bo izključena sleherná zloraba in prevara.

Razno.

V molitev se priporoča:

Neka oseba za srečo pri izpitu.

Zahvala za molitev:

A. V. se zahvaljuje Materi božji, sv. Frančišku, sv. Antonu in vsem svetnikom za zadobljeno zdravje. Zahvala obljubljena.

Nove knjige.

Faulhaber, kardinal, *Rufende Stimmen in der Wüste der Gegenwart*. Gesammelte Reden, Predigten, Hirtenbriefe. (XVIII in 480 strani). Herder, Freiburg. Vezano 7.80 M.

V tej knjigi obravnava odlični, svetovnoznani cerkveni knez dr. Michael Faubhaber najvažnejša sodobna vprašanja: na pr. Verska vojna v Rusiji, Izvirni greh in odrešenje, Krščanski zakon, Katekizem katakomb, Moje kraljestvo ni od tega sveta, O tisku itd. Knjiga je res globoka, zato dragocena in trajne vrednosti. Zelo primerno darilo za novomašnike.

Dr. R. T.